

KAMAL
SAMMONICUS

Het begin van het
einde der tijden

De terugkeer van
de oude goden

Colofon

© Maarten Post – 2010

Vormgeving omslag:

ISBN 978 0000000 0000 0

NUR 000

Inhoud

<i>Proloog</i>		5
Hoofdstuk 1	Pallas Athena	8
Hoofdstuk 2	Cassandra	19
Hoofdstuk 3	De schrijver met de witte cowboyhoed	32
Hoofdstuk 4	Strijd boven de spuitjes	44
Hoofdstuk 5	Barbarossa	54
Hoofdstuk 6	De schim in de steeg	66
Hoofdstuk 7	De flitsende fotograaf	74
Hoofdstuk 8	Hotel Blackus	86
Hoofdstuk 9	Karnemelk met brokken	101
Hoofdstuk 10	De satellietfoto	115
Hoofdstuk 11	Een zwart etuijje	127
Hoofdstuk 12	Het hof van Eden	140
Hoofdstuk 13	De wazige foto	154
Hoofdstuk 14	Het eiland van de Barbarijse piraten	169
Hoofdstuk 15	Sluipen in Spaarnwoude	189
Hoofdstuk 16	Slecht plan... Riskant plan...	202
Hoofdstuk 17	Krokodillenvoer	208
Hoofdstuk 18	Wild West op Rotterdam Airport	221
Hoofdstuk 19	Het einde van Prinsjesdag	231
Hoofdstuk 20	Hellinger	242
Hoofdstuk 21	Een blikje cola	253
Hoofdstuk 22	De man met het zwarte ooglapje	263
Hoofdstuk 23	Het bloed van de bastaard	274
Hoofdstuk 24	Necromantius Opstandius	283
Hoofdstuk 25	De heks met het pentagram	298
Hoofdstuk 26	De wederkomst van de Annunaki	309
Hoofdstuk 27	Kist dicht, zand erover	319

Proloog

Pakistan, ongeveer vijfhonderd kilometer ten zuidoosten van Islamabad.

Dokter Hakim was blij dat hij geen echte spion was.

Hij plofte neer in de stoffige stoel achter in het vliegtuigje en zette heel voorzichtig een zwart koffertje tussen zijn benen neer. Het was een oude tweemotorige Cessna, roestig en vol kogelgaten, die dertig jaar geleden betere tijden had gekend. De overige zitplaatsen waren, zoals afgesproken, leeg.

Hakim keek lichtelijk verwonderd naar zijn trillende handen. De vermoeidheid sloeg toe. De afgelopen twee dagen had hij amper geslapen. Of was het de spanning? Maar die was nu bijna voorbij. Hij zuchtte eens diep en veegde het zweterige woestijnzand van zijn door de zon ververde gezicht. Eindelijk naar huis.

De groezelige piloot keek strak voor zich uit, stak een kromme duim op, die ondanks de hitte gehuld was in een leren, gevoerde handschoen, en gromde iets onverstaanbaars. Hij droeg een traditionele Pakistaanse hoofddoek met eroverheen een vliegeniersbril uit de Eerste Wereldoorlog.

Plots werd Hakim overspoeld door een golf van stank. Als arts herkende hij die meteen: de weeïge geur van ontbinding. ‘Ligt hier soms een dood beest?’ vroeg hij in het Punjabi, terwijl hij onder de stoelen loerde.

De piloot haalde geërgerd zijn schouders op en draaide het contact-sleuteltje om. De Cessna kwam hoestend als een verstokte roker tot leven en een minuut later stegen ze hobbelend op van de zanderige landingsbaan.

Inmiddels had Hakim een smoezelig raampje weten open te wringen en hing hij met zijn neus en mond buitenboord. Onder hem zag hij de armoedige tenten en hutten van het uitgestrekte vluchtelingenkamp waar hij de afgelopen zes maanden voor Artsen zonder Grenzen gewerkt had, snel uit het zicht verdwijnen. In dit deel van Pakistan was het nog droger dan normaal. Ze vlogen langs scherpe bergen en uitgestorven zandvlaktes. Hier en daar zag hij oases, plukjes groen omringd door zand.

Zijn hand gleed bezorgd naar het koffertje en klopte op het zwarte leer. Het was een gek gevoel om een atoombom, die een stad als Amsterdam tot as kon verpulveren, tussen je kuiten te hebben, bedacht hij.

Treurig dacht hij terug aan Clay, de geheimagent die vier weken geleden was omgekomen nadat hij het koffertje had weten te bemachtigen. Hakim was die dag op doktersbezoek geweest bij een dorpje en op de terugweg was er een man met een koffertje plotseling vanuit de duisternis voor zijn Jeep gesprongen. Ternauwernood had hij hem weten te ontwijken. Toen hij was uitgestapt, had de man zich aan hem vastgeklampt. En nadat hij alles had uitgelegd was hij in elkaar gestort. De geheimagent had een zware hoofdwond en Hakim had hem niet meer kunnen redden maar hij had wel moeten beloven dat hij de atoombom uit handen van terroristen zou houden. Wie kan een stervende man iets weigeren? Dus daar zat hij dan, in een gammel vliegtuigje en op de hiel gezeten door een horde terroristen.

Hij haalde eens diep adem.

Nog twee uur vliegen dan was hij van die koffer af. Hij moest hem afgeven in Islamabad en daarna kon hij naar huis, naar zijn vrouw Fatima en zijn zoontje Kamal.

Uit zijn binnenzak haalde hij een portefeuille met daarin een stapeltje dollars, een verkreukeld vliegticket en een opgevouwen foto, die hij eruit haalde. Alsof het een goudstaaf betrof, vouwde hij de foto open en keek ernaar. Zijn vrouw en zoontje straalden. De foto was afgelopen meivakantie genomen op een weiland vol lome koeien ergens op Texel. Ze hadden die dag parachute gesprongen. Het was een fantastische dag geweest en hij wilde meer van die dagen met zijn gezin.

Die stank!

Hij vouwde de foto dicht, borg hem in zijn portefeuille en klikte zijn veiligheids gordel los. Snuffend dook hij op zijn knieën op zoek naar de dode rat of ander rottend ongedierte maar hij vond niets. Op een gegeven moment merkte hij dat de stank voor in het vliegtuig sterker was dan achterin. Hij volgde zijn tegenstribbelende neus en eindigde bij de kleffe hoofddoek van de piloot. Een walm dampte uit de poriën van de man zijn neus in. Hij moest kokhalzen en wist met zijn handen stijf tegen zijn mond gedrukt zijn stoel te bereiken.

Die kerel moest zich al minstens een maand niet gewassen hebben of

hij was al een poos dood zonder dat hij het wist. Hakim moest om deze gedachte grinniken. Hij hoopte maar dat de piloot niet ziek zou worden, want als hij hem moest onderzoeken vroeg hij zich af of hij het zelf wel zou overleven. Uit zijn broekzak haalde hij een zakdoek die ook al minstens een week geen wasmachine had gezien maar het was beter dan die stank.

Inmiddels vlogen ze langs de bergen van Sulaiman. Dat was gek, dacht Hakim. Hij oriënteerde zich op de zon. Het leek wel of ze naar het noordoosten vlogen in plaats van naar het noordwesten. Zijn alarmbellen begonnen te rinkelen. Dat gebied was levensgevaarlijk, een vrijhaven voor terroristen.

‘Hé makker, vlieg je wel de goede kant op?’ vroeg hij in het Punjabi, de taal die de meerderheid van de inwoners van Pakistan sprak.

De piloot reageerde niet en staarde stoïcijns naar de horizon. Hij vroeg het nog een keer in een andere taal, het Urdu, maar de man reageerde totaal niet. Het stond hem tegen maar hij stond op en liep voorovergebogen naar voren. Hij legde een hand op de schouder van de piloot. Die reageerde niet direct, maar toen draaide hij zijn hoofd, langzaam, onnatuurlijk langzaam. Hakim kon nekwervels horen kraken. Kippenvel schoot over zijn rug.

Hakim onderdrukte een kreet en deinsde achteruit van het afgrijsselijke gelaat dat half achter de vliegersbril verscholen was. Het was lijkwit, opgeblazen met gerafelde wonden waaruit maden kropen. De piloot deed zijn bril omhoog. Twee geeltroebele, in het niets starende ogen onthullend. Uit de diepte van zijn rottende lichaam klonk een tevreden grommend geluid.

Hakim snakte naar adem. Hij herkende het gehavende gezicht. Maar zijn hersenen weigerden het te accepteren. Clay was al een maand dood, minstens, en Hakim had de geheimagent zelf langs de kant van de weg begraven.

De zombie grijsde en rees op uit zijn stoel.

Pallas Athena

Amsterdam, drie jaar later

Over tien minuten was het 15 september en de hemel brak open. Kamal holde op zijn hoede door het kletsnatte gras naar een keurig aangeharkt perkje met wat druipende struiken en verborg zich achter een rodon-dendron. Het was een gek gevoel om door de tuin te rennen waar hij vroeger met zijn vader verstoppertje speelde.

In de duisternis boven hem broeiden nog veel meer onweersbuien. Hij gromde, net nu hij hier wilde inbreken goot het van de regen. Gelukkig was zijn zwarte camouflagepak waterafstotend, maar hij had spijt dat hij zijn zwarte gympen droeg in plaats van zijn legerkisten. Zijn sokken waren drijfnat. Wat haatte hij de zomers in Nederland. Regen, regen en nog eens regen. Dat was wel anders in Saoedi-Arabië. Daar had je alleen maar zon, zon en nog meer zon. Drie weken was hij er op vakantie geweest bij een oom en tante.

De wolken braakten nog meer regen uit. In ieder geval liepen er geen bewakers buiten in dit hondenweer. Hij loerde met zijn ernstige, donkerbruine ogen naar het meest exclusieve privéziekenhuis van Amsterdam, het Pallas Athena. Hier lieten de ultrarijken en beroemde Nederlanders zich behandelen. Daarboven, op de vijfde verdieping, was het verboden kantoor van zijn grootvader Frederius. Er brandde licht, dus was hij vast nog aan het werk.

Het was de tweede keer dat hij in de smetteloos witte villa ging inbreken. Vorig jaar was hij gepakt maar dat ging hem geen tweede keer overkomen. Nu hij dertien was, had hij meer ervaring. Bovendien had hij een bril met nachtkijker van zijn neef op zijn voorhoofd. Die had hem in de Bijlmerbajes toch een paar maanden niet nodig. Door de bril was het mogelijk om in het donker te kijken en een extra handigheid was dat er een geluidsversterker zat ingebouwd zodat hij mensen op zo'n vijftig

meter kon afluisteren. Hij haalde diep adem en holde het zompige gazon over.

Bij het grijze grind dat de villa omzoomde, hield hij halt en keek omhoog op zoek naar een raam dat openstond. Dat was vaak zo. Mensen waren zo onvoorzichtig. En nu ook weer. Op de eerste verdieping wapperde een wit gordijn als een spookverschijning naar buiten. Hij keek nog een keer om zich heen om zich ervan te verzekeren dat er geen bewaker aankwam en sloop op zijn tenen door het zachtknepende grind.

Bij de regenpijp op de hoek bleef hij even staan en haalde hij een hand door zijn zwarte, warrige haar. De adrenaline pompte door zijn aderen. Fluitje van een cent. Hij kraakte zijn vingers een keer en omklemde de pijp met zijn handen, trok de gespen van zijn rugzakje strak, plantte zijn voeten tegen de gevel en klom soepel als een panter naar boven.

Zo'n veertig centimeter onder de ramen van de eerste verdieping liep een smalle richel waarop Kamal zijn linkervoet plaatste, terwijl hij zich vasthield aan de pijp. De hardstenen richel was smaller dan hij had gehoopt en bovendien nat. Levensgevaarlijk. Niet over nadenken. Met zijn rug tegen de gevel gedrukt schuifelde hij naar het openstaande raam. En net toen hij dacht dat hij er was, knetterde er een bliksemschicht boven het dak van de villa, zo dichtbij dat hij schrok. Zijn voet gleed schrapend weg en hij viel. In een reflex vonden zijn graaiende handen de rand van de richel en zo bleef hij een tel roerloos hangen. Toen trok hij zijn pezige lichaam langzaam op en zwiepte een been op de richel. Onder het openstaande raam bleef hij even uitrusten. Daarna richtte hij zich op en opende het raam verder. Nadat hij de gordijnen opzij had geschoven, trok hij de digitale bril over zijn ogen en waagde zich de duisternis van de kamer in.

Door de bril zag hij de kamer in een groene kleur. Hij hoorde een zware, regelmatige ademhaling en zag een forse man met een bos grijs haar in bed liggen. Hij had hem wel eens op tv gezien, maar waarvan precies wist hij niet meer. Kamal hield niet van tv-kijken; hij had andere hobby's, veel spannender en winstgevender. Op zijn tenen sloop hij naar de deur, die hij tot zijn opluchting bereikte zonder de man wakker te maken. Hij legde zijn hand op de deurknop, draaide die langzaam om en

trok de deur piepend een paar centimeter open. Achter hem klonk wat gemurmel. Hij tuurde vlug door de spleet. Op de zwakverlichte gang zag hij niemand. Hij trok de deur iets verder open, net genoeg om zijn smalle, pezige lichaam ertussendoor te wurmen. Onhoorbaar liep hij een paar stappen de hoge, lange gang in. Daar hield hij halt, deed zijn bril omhoog en luisterde doodstil naar de geluiden in de villa. Behalve het onweer hoorde hij niets. Dat baarde hem zorgen. Er was altijd wel iets.

Zijn blik gleed over de wanden, waaraan oude schilderijen in vergulde lijsten al eeuwenlang roerloos hingen, naar het einde van de gang waar een brede marmeren trap naar boven en beneden leidde. Slechts een verdieping lager, op de begane grond, bevond zich het kantoor waar de twee bewakers zaten. Zouden het nog steeds die twee bullebakken zijn die hem de vorige keer hadden gegrepen? Hoe heetten ze ook alweer? Kamal dacht even diep na. Een oude kerel en een Surinamer. Kol en Douglas.

De vorige keer had hij hen wel gehoord, maar nu was het doodstil. Er klopte iets niet. Even twijfelde hij of hij terug zou gaan, maar dat duurde slechts een fractie van een seconde. Hij liep over de marmeren tegelvloer naar de trap en gluurde over de gietijzeren balustrade. Beneden scheen het flikkerende licht van een televisie door de ramen van het kantoorje. Hij haalde opgelucht adem. Kol en Douglas keken waarschijnlijk televisie.

Hij draaide zich om en sloop de witmarmeren trap op. Af en toe werd de duisternis verslonden door een bliksemschicht die door het glas-in-loodraam blikkerde. Dit ging wel erg makkelijk. Op de derde verdieping bleef hij plots stokstijf staan.

Gejaagde voetstappen. Iemand snelde de trap op. Of was het naar beneden?

Even bleef hij ademloos staan luisteren. Hij vroeg zich af of hij ontdekt was. Het maakte niet veel uit, want hij kon hier toch niet blijven staan. Met grote, zo geruisloos mogelijke, stappen snelde hij een gang in, vrijwel identiek aan de gang op de eerste verdieping. Toen hij over zijn schouder keek, zag hij de lichtstraal van een zaklantaarn de plek onderzoeken waar hij kort geleden stond. Ze waren naar hem op zoek. Het kon niet anders.

Plots viel zijn oog op een kleine beveiligingscamera, slim verstopt in

een kroonluchter, en die langzaam zijn richting uitzwenkte. Die was er de vorige keer niet geweest. Hij vloekte binnensmonds. Was er ook een camera op de eerste verdieping geweest? Geen tijd om erover na te denken. Voordat hij in beeld kwam, opende hij de dichtstbijzijnde deur. Hij schoot naar binnen en verborg zich in de duisternis die hem als een veilige deken omsloot.

Hij drukte zijn rug tegen de wand naast de deur en bleef gespannen staan luisteren. Als hij nu gepakt zou worden, dan kon hij het wel vergeten. De rechter zou dan geen medelijden meer met hem hebben en hem een zware straf opleggen. Hij hoorde zachte stemmen op de gang en gedempte voetstappen voorbijknellen.

De spanning ontsnapte uit zijn lichaam. Ze hadden hem niet ontdekt, maar dat was slechts een kwestie van tijd. Hij moest zien te ontsnappen. Door het raam maar weer. Hij schoof zijn bril met nachtkijker voor zijn ogen en zag dat hij zich in een kleine bibliotheek bevond. Tegen de wanden stonden mahoniehouten kasten vol antieke boeken en voor een hoog raam overheerste een zwaar bureau waarop een dik, oud boek lag opengeslagen. Een mensenschedel loerde hem vanaf de hoek van het bureau argwanend aan, zo wit dat hij extra oplichtte in het duister.

Kamal hield niet zo van lezen, maar nieuwsgierig was hij wel en hij had toch even niets beters te doen. Hij sloop naar het bureau en draaide het broze boek met de gelige perkamenten bladzijden zodat hij het kon lezen. Een gruwelijke tekening van een zombie vechtend met een ridder besloeg de linkerbladzijde en op de rechterzijde stond tekst in een taal die hij niet begreep. Zelfs de tekens kwamen hem niet bekend voor.

Of toch?

Heel diep in zijn geheugen ging een deurtje open. Zijn vader had zijn opa wel eens een brief geschreven in die tekens. Of vergistte hij zich?

Hij bladerde het boek door en zag op alle pagina's de meest afschuwelijk monsters, demonen en creaturen voorbijkomen. De koude rillingen schoten over zijn rug. Het boek viel open op een pagina waarbij een knappe heks in een pentagram, een vijfpuntige ster, stond. Het teken beschermde haar klaarblijkelijk tegen demonen die hongerig naar haar graaiden.

Kamal sloeg het boek dicht. Op de goudkleurige kaff was een zes-

puntige ster, net als op de ring die hij zocht, en direct eronder een groot oog afgebeeld. Wat moest zijn grootvader met zo'n boek?

Buiten braakte de lucht een bliksemschicht uit, direct gevolgd door donder. Zware regendruppels ranselden de ramen.

Vreemd. Hij richtte zich op, wierp nog een blik op het mysterieuze boek en schudde het van zich af. Hij was hier om een andere reden. Net toen hij verder wilde gaan, viel zijn oog op een foto aan de wand. Het was een vergeelde, zwart-wit foto met zijn vader erop. Hij leek oud. Zijn vader stond naast een oldtimer en stak zijn duim op. Het was natuurlijk trucage maar de foto leek echt oud.

In de boekenkast ernaast was een ruimte tussen de boeken. De plek waar het dikke boek had gestaan. Zag hij het nu goed? Hij haalde nog een boek weg, en nog één, die hij op het bureau legde. Er verscheen een grijns om zijn mond.

Een kluis.

Zijn grootvader had een kluis verstopt achter de boeken. Een buitenkansje. En met een beetje geluk lag hier wat hij zocht. Hij deed zijn rugtas af en haalde er een stethoscoop uit. Fluitje van een cent. Dit was geen zwaarbeveiligde kluis.

Hij bracht het uiteinde van de stethoscoop naar het cijfercombinatieslot op de kluis. Met ingehouden adem luisterde hij naar wat de stethoscoop hem zou vertellen. Binnen een mum van tijd klikte de kluis open.

Bingo!

Voorzichtig deed hij de kluisdeur open. Er zat een doosje in.

Met trillende handen pakte hij het eruit. Hij voelde de spanning door zijn buik gieren. Hij zette het doosje op het bureau en deed het klepje open.

Hij moest een vreugdekreet onderdrukken. Het geluk lachte hem toe. Dit was een meevaller. Missie één was geslaagd.

Hij had de ring van zijn vader terug.

In de zegel van de ring was een zespuntige ster met vreemde tekens gegraveerd. De ring was het enige wat hij nog van zijn vader over had. Zijn vader had er altijd een hekel aan gehad maar toen zijn vader verongelukte in Pakistan had Kamal zich voorgenomen om de ring altijd bij zich te dragen. Nu was hij nog te groot voor hem, maar zodra zijn ring-

vinger dik genoeg was, zou hij hem gaan dragen.

Uit zijn rugzakje haalde hij een leren ketting en deed de ring erom. Vervolgens deed hij de ketting om zijn nek. Eindelijk had hij hem terug. Het was zijn erfstuk. Zijn grootvader had de ring van hem gestolen.

Hij schrok op uit zijn overpeinzingen toen hij opnieuw haastige voetstappen hoorde. Tot zijn opluchting verwijderden ze zich van hem. Waarschijnlijk was hij dan toch niet ontdekt, maar was er een probleem met een van de patiënten.

Hij wandelde naar de deur, glipte erdoor en liep op zijn tenen naar de marmeren trap. Beneden hoorde hij opgewonden stemmen en een hoop nerveuze schoenen klikklakken op de zwart-witte tegelvloer. Er was duidelijk iets aan de hand. Hij gluurde over de balustrade en zag Kol en Douglas stijf als planken in het gelid staan, paraplu's als geweren in hun handen. Kol probeerde tevergeefs zijn uitpuilende buik binnen zijn broekriem te dwingen. Naast hen stond een brede man zonder nek in een zwart maatkostuum. Hij loerde zwijgend naar de mannen en ook al kon Kamal zijn gezicht niet zien, het was duidelijk dat de man niet tevreden was over wat hij zag.

De man sprak zacht zodat Kamal niet kon horen wat hij zei, maar aan de gezichten van de bewakers te zien maakten zijn woorden grote indruk.

Kol en Douglas klikten met hun hakken tegen elkaar en riepen in koor: 'Begrepen, meneer Midas!'

Buiten bij het hek doemden twee lichten op. Kamal sloop naar een raam en zag een limousine langzaam door de regen aan komen rijden; de zwarte lak glom in het licht van de lantaarnpaal. De slee straalde belangrijkheid uit en stopte voor de brede trap die naar de deur leidde. Kol en Douglas haastten zich naar buiten, glibberden van de hardstenen trap af en openden hun paraplu's boven het achterportier. Daar stonden ze een minuut, zonder dat er iets gebeurde. Toen ging het bestuurdersportier open en stapte een blonde man uit van wie Kamal de kriebels kreeg. Hij had onnatuurlijk lange en magere ledematen en zijn uitpuilende ogen bevonden zich aan de zijkanten van zijn gezicht. Het had Kamal niet verbaasd als er een reptielentongetje uit zijn mond was geschoten, zo leek de man op een gekko maar dan wel een grote. Kol en Douglas vonden dat blijikbaar ook, want ze vielen allebei prompt flauw.

De hand van de man schoot snel als een cobra die honger had, naar één van de paraplu's en wist hem te pakken voordat hij de grond raakte. Hij hield hem omhoog en opende het achterportier. Er stapte een man met onberispelijk gepoetste lakschoenen en een wandelstok uit.

Er knetterde een bliksemschicht door de zwarte hemel.

Onder bescherming van de paraplu liep de man rustig naar binnen alsof het een zonnige dag was. Binnen deed de inmiddels drijfmatte Gekko de paraplu dicht en zette hem in een paraplubak die bij de ingang stond. De andere man liep door en bleef op een paar meter afstand van Midas staan. Tot Kamals teleurstelling kon hij het gezicht van deze man niet zien want die ging onder een grote zwarte hoed schuil. Ook de rest van zijn knokige lichaam was in het zwart verborgen: kostuum, schoenen en leren, strakke handschoenen, alles in het zwart.

Ze keken elkaar zwijgend aan. Er hing een kille sfeer in de hal. Toen draaide Midas zich op zijn hakken om. Hij leidde zijn gasten naar een lift, waarin de drie mannen verdwenen. Gekko's schoenen piepten op de vloer.

Vreemd. Hoewel er niets werd gezegd, voelde Kamal dat de mannen elkaar haatten tot op het bot. Op de bovenste verdieping hoorde hij een belletje en de lifddeuren openzoemen. Er weerklonken voetstappen door de hal en nadat er een deur open en dicht ging, werd het weer doodstil in het gebouw.

Kamals nieuwsgierigheid was gewekt. Maar hiervoor kwam hij niet. Hij moest eerst nog missie twee volbrengen. Net toen hij verder wilde gaan, gleden de voordeuren van elkaar en kwamen de twee bewakers binnen, drijfmat en lijkwit.

'Hij lijkt écht op een gekko,' zei Douglas met trillende stem. 'Ik dacht dat het gewoon een bijnaam was.'

'Ik ga ander werk zoeken,' zei Kol die op slag tien jaar ouder leek. 'Er lopen hier continu van die gekke figuren in en uit. Laatst was er die ene vrouw, die minimaal al een paar maanden dood was. In een doodskist werd ze gebracht en lopend ging ze weer naar buiten. Ze zag er wel heel slecht en erg groen uit, maar ze liep wel.'

De bewakers sloften het kantoortje in en nadat ze de deur achter zich hadden gesloten, verstomde hun gemopper.

Kamal leunde met zijn handen op de balustrade en wist niet goed

wat hij er van moest maken. Een lopende, dode vrouw. Die kerels waren gewoon dronken. Zo stond hij daar nog een halve minuut, maar toen draaide hij zich om en sloop hij de marmeren trap op. Op de derde verdieping liep hij de gang in en bleef hij stilstaan bij kamer 303, de kamer waar de tweede reden van zijn bezoek lag.

Voorzichtig opende hij de deur en glipte naarbinnen. Hij drukte op het lichtknopje naast de deur. En daar lag ze, zijn moeder. Ze lag nog precies zo, zoals hij haar een halfjaar geleden had gezien. Ze leek zo klein en breekbaar in dat grote hemelbed. Haar ogen waren gesloten en haar lange zwarte haar lag uitgespreid over het kussen. Een infuus zorgde ervoor dat ze voldoende voedingsstoffen en vocht binnenkreeg om te overleven.

Hij knielde neer aan de rand van het bed en pakte voorzichtig haar hand vast. Even hoopte hij dat ze wakker zou worden, maar dat gebeurde niet. Haar ziekte was begonnen nadat ze hadden gehoord dat de vader van Kamal, Hakim, was verdwenen in een afgelegen berggebied in Pakistan. Het vliegtuigwrak was wel gevonden, maar er was geen spoor van zijn vader. Elke dag zag Kamal haar veranderen. Van een lieve, zorgzame moeder keerde ze steeds meer in zichzelf. Totdat ze op een dag haar ogen niet meer opendeed.

De broer van zijn moeder, oom Jawad, had het beste privéziekenhuis voor haar geregeld. Helaas was dat het ziekenhuis van zijn grootvader, Frederius Sammonicus. Kamal had daar van opgekeken, want zijn opa haatte hem en zijn moeder. Hij vond het maar niets dat zijn enige zoon met haar was getrouwd.

In het begin had zijn opa nog aardig gedaan; hij mocht zelfs bij hem inwonen. Op een vreemde manier leek het alsof hij zich schuldig voelde. Maar al snel veranderde hij weer in de verschrikkelijke man die hij haatte en nadat Kamal iets onbenulligs had gedaan, werd hij door hem op straat gezet. Het ergste vond hij dat hij zijn moeder slechts twee keer per jaar mocht bezoeken. En dan ook nog onder begeleiding van zijn oom Jawad.

Hij mocht bij oom Jawad en tante Maha inwonen maar het kwam al snel tot een ruzie. Hij was woedend geweest. Hij had geschreeuwd tegen zijn oom dat hij zijn moeder daar weg moest halen. Maar zijn oom weigerde dat. Hij wilde dat zijn zus de beste verzorging kreeg en dat was

daar. Hij rende weg en woonde sindsdien bij een achterneef. Rachid was achttien jaar en inbreker. Van hem leerde hij alles wat je moest weten om een goede inbreker en handelaar in gestolen goederen te zijn. Rachid was vooral gespecialiseerd in het stelen van antiek.

Zijn laatste inbraak was in het Rijksmuseum geweest waar hij bijna de Nachtwacht had ontvreemd. Het was dat het schilderij niet in zijn bestelwagen paste, anders was hij ermee weggekomen. Na zijn arrestatie werd hij tot negen maanden celstraf veroordeeld en woonde Kamal alleen. Dit mocht natuurlijk niet, maar de verschillende maatschappelijke werkers hadden zo'n ruzie gekregen dat ze hem uiteindelijk waren vergeten. Kamal vond het wel best.

Hij zat een uur zwijgend naast zijn moeder, stond toen op, kuste haar en liep de kamer uit. Verdwaasd van verdriet sjokte hij naar de trap. Bij de balustrade bleef hij een tel staan en eigenlijk wilde hij niet naar boven, maar zijn benen besloten anders. Zijn nieuwsgierigheid verdrong zijn verdriet en hij ging kijken waarom zijn opa zulke vreemde figuren ontving. Er was een missie drie bijgekomen.

Boven aan de trap, op de vijfde verdieping, ging hij op zijn hurken zitten en loerde in het rond. Er was slechts één deur.

De deur.

De zwarte deur waarvan zijn opa hem bezworen had nooit naar binnen te gaan. Nooit!

En natuurlijk had Kamal niet geluisterd naar die waarschuwing. Hij hield niet van waarschuwingen. Hij had er een bloedhekel aan, net als aan regels. Daar kreeg hij ook jeuk van. Dus wat had hij gedaan? Hij was naar binnen gegaan en daar had hij de ring van zijn vader gezien. Hij had altijd gedacht dat de ring was verdwenen. Maar zijn grootvader had hem gestolen. Dus had hij hem teruggestolen.

Kamal grinnikte bij die herinnering.

Hij kon zich ook goed de spanning herinneren toen hij de verboden deur had open gedaan. Dezelfde spanning die hij nu voelde.

Hij richtte zich op en sloop naar de deur. Zijn hand omsloot de deurklink, die hij zacht naar beneden duwde. De deur ging open zonder te piepen en hij zag erachter de donkere, lange gang met de oude kromzwaarden aan de wanden. Aan het eind van de gang zag hij de brede rug

van de man zonder nek, Midas, eeltige handen op de rug, wijdbeens als een bewaker.

Hij sloot de deur. Er moest een andere manier zijn om binnen te komen. Dan maar via de buitenkant. Hij liep naar het raam en schoof het omhoog. De regendruppels sloegen naar binnen.

Kamal gromde toen hij zijn voeten over de rand van het raam gooide. De graaiende wind rukte aan hem alsof het een duistere geest was, die hem naar beneden wilde gooien. Hij keek eens naar het natte grind zo'n vijftien meter lager en zette zijn voeten op de spekgladde richel onder het raam. Langzaam schuifelde hij – met zijn rug plat tegen de muur – over de richel naar het enige raam van de verboden kamer van zijn grootvader.

Hij haalde nog maar eens diep adem, sloot zijn ogen voor een moment en toen hij ze opende zag hij een meisje met krullen op een fiets door het hek aan komen stampen. In volle vaart rondde ze de rotonde met de fontein met in het midden de Griekse godin Pallas Athena.

Een windvlaag raasde langs de gevel en bracht Kamal aan het wankelen. Gelukkig had hij zijn linkerhand vastgeklampt aan de vensterbank. Hij hurkte naast het raam en gluurde erdoorheen.

Binnen zag hij zijn grootvader Frederius aan zijn gewichtige bureau zitten, zijn gezicht stuurs, zoals altijd. Hij was wel magerder dan vorig jaar. Tegenover hem zat de man met de zwarte hoed, ontspannen met zijn ene been over het andere. Zijn gezicht verborgen in de schaduw van de hoedrand.

Plots herinnerde hij zich de afluisterfunctie van zijn bril. Hij deed het oordopje in zijn oor.

'De koffer wordt over een jaar in Amsterdam afgeleverd,' zei zijn grootvader in zakelijk Engels. 'Waarom niet eerder?'

'We hebben een speciale datum in gedachte,' zei de man met een vreemd accent.

'En wij doen niets. Dat is het enige wat je van ons vraagt, broeder?'

De man met de zwarte hoed knikte langzaam, zijn gezicht verborgen in de schaduw van zijn hoed.

'En jij bezweert dat je hem niets aandoet?'

De man knikte opnieuw.

'Ik wil nog steeds weten wat je van plan bent met die koffer.'

'Dat zijn niet jouw zaken, broeder,' zei de man.

Hoewel ze elkaar aanspraken als broeder, hadden ze overduidelijk een gruwelijke hekel aan elkaar.

‘Broeder, nu moet jij eens goed luisteren...’ begon zijn grootvader.

‘Nee! Ik stel hier de eisen,’ schreeuwde de man. ‘De tijd dat jij het voor het zeggen had, is allang in de nevelen der geschiedenis verdwenen. Je bent niets meer en als je niet doet wat wij zeggen...’

Op dat moment klonk er een afgrijselijke gil. Hij wendde zich van het raam af en zag beneden het meisje met de krullen met een hand voor haar mond staan. Hij stak zijn hand op en zwaaide stoer maar uit zijn ooghoeken zag hij een beweging.

Gekko hing half uit het raam, een sigaret in zijn mondhoek, waardoor Kamal naar buiten was gekropen. Hij had een pistool met geluid-demper in zijn hand. Kamal beseftte dat hij als een rat in de val zat. Hij kon geen kant op.

Gekko grijsde bloeddorstig, terwijl zijn magere vinger zich om de trekker spande.

Kamal voelde zijn hart bonken tegen zijn ribbenkast.

Even leek de tijd stil te staan. Het gegil was verstomd. De aarde leek haar adem in te houden. Totdat er een rode vlam uit de loop van het pistool schoot.

Op het moment dat Gekko schoot, liet hij zich plat op de richel vallen. Hierdoor verbrijzelde de kogel slechts een lens van de nachtkijkerbril, maar de schok zorgde ervoor dat hij zijn evenwicht verloor en naar beneden viel. Zijn vinger graaiden nog naar de natte richel, tevergeefs, en met een schreeuw stortte hij naar beneden, richting het grijze grind, vijftien meter lager. En opnieuw begon het meisje met de rode krullen te gillen.

2

Cassandra

Op het moment dat de zwarte schim op het grind klapte, rolde er een zware donderslag door de natte duisternis. Abrupt stakte Cassandra's gegil in haar keel. Haar rode krullen plakten treurig aan haar gezicht. Ze wiebelde ongemakkelijk van haar ene voet op de andere. Even twijfelde ze maar toen won haar aangeboren nieuwsgierigheid het. Ze schuifelde naar het in een onnatuurlijke houding liggend hoopje mens.

Het was een jongen met zwart haar, die plat op zijn rug lag, compleet in het zwart gekleed. Een vreemde bril lag naast hem, een lens kapot geschoten. In het valse schijnsel van een lantaarnpaal zag ze dat hij knap was, heel knap zelfs. Hij had zijn ogen gesloten, een straaltje bloed stroomde uit zijn mond. Zijn benen lagen in een vreemde, onnatuurlijke stand, overduidelijk gebroken. Zou hij dood zijn?

Cassandra loerde met haar aparte, katachtig groene ogen naar boven en ze zag de man met het vreemde gezicht die uit het raam hing vrolijk naar haar zwaaien. Had ze het nu goed gezien? Had de man op de jongen geschoten? Of had ze het zich verbeeld?

'Help me,' kreunde de jongen.

Cassandra dook op haar knieën in het grind en streelde een lok haar uit zijn ogen. 'Rustig maar, hulp komt eraan.'

Ze was verbaasd dat hij de val van vijftien meter had overleefd. Hij had vreselijk veel geluk gehad. Ze keek over haar schouder en zag Midas met die twee suffe bewakers op gepaste afstand aan komen rennen door het zompige grind.

Haar hart schoot in haar keel. Midas trok uit een holster verborgen onder zijn jasje een pistool, formaat klein kanon en schreeuwde dat ze bij de inbreker weg moest gaan.

Cassandra deinsde achteruit en zag vol afgrijzen hoe Midas de punt van zijn schoen in de ribben van de jongen plantte.

De jongen kreunde luid.

‘Hé, wat doe jij nou?’ schreeuwde ze.

‘Hij leeft nog,’ mompelde Midas verbaasd. Hij draaide op zijn hak, gaf Cassandra een kille blik en zei zacht maar ondanks een donderslag duidelijk hoorbaar. ‘Kol en Douglas, haal een brancard.’

De twee bewakers staarden ontdaan naar de jongen. De regen geselde hun overjassen.

Kol krabde wat aan zijn buik. ‘Dat is toch Kamal?’

Douglas scheen met zijn zaklantaarn op het gezicht van de jongen. ‘De kleinzoon van Frederius?’

‘Ik zei: haal een brancard,’ gromde Midas zacht.

De bewakers trokken bleek weg, sprongen in het gelid en renden alsof de duivel hen op de hielen zat naarbinnen.

Midas graaide de vreemde bril van de grond en terwijl hij wegbeende verborg hij die in zijn jasje.

Cassandra keek naar de gewonde jongen. Kamal, de kleinzoon van haar stiefvader Frederius. Ze zuchtte. Dat kon er ook nog wel bij.

Toen Kamal naarbinnen was gebracht, hoorde Cassandra haar stiefvader met de dokter smoezen. Cassandra stond in de schaduw van de grote staande klok in de hal.

‘Uw kleinzoon is er slecht aan toe. Hij heeft beide benen gebroken, zwaar letsel aan zijn hoofd en uit de scan bleek dat hij ook schade aan zijn organen en rugwervel heeft. Het is afwachten of hij ooit nog kan lopen.’

‘Ik wil dat hij naar een ander ziekenhuis gaat,’ zei Frederius met een bovenlip net zo stijf als het boordje van zijn dure overhemd.

De dokter staarde hem kort en doordringend over de rand van zijn bril aan. ‘Hij mag onder geen beding vervoerd worden.’

‘Je zorgt er maar voor,’ zei Frederius dreigend. ‘Tenzij je je tijd wilt slijten als werkloze. Ik heb een dossier over al je fouten die je ooit hebt gemaakt. Een mailtje naar een bevriende journalist. En zeg maar dag tegen je miezerige carrière.’

De onderlip van de dokter trilde. ‘Morgenochtend zorg ik dat er een ambulance komt.’

Frederius glimlachte, haalde een hand door zijn dikke, grijze haar. ‘Dank u, dokter voor uw hulp. Ik waardeer het ten zeerste dat u de gevoeligheid van deze situatie kunt inschatten.’

Toen de dokter en haar stiefvader waren vertrokken, kwam Cassandra uit de schaduw vandaan. Het was haar duidelijk dat Frederius een bloedhekel aan zijn kleinzoon had. En waarschijnlijk was dat wederzijds, want waarom zou hij anders bij zijn opa inbreken? Hier moest ze meer van weten. Opgewonden stormde ze de wenteltrap op naar haar kamer.

‘Wie is het?’

‘Geen idee. Gewoon een inbreker zoals er zoveel in Nederland rondlopen.’

‘We moeten hem laten verdwijnen. Wie weet wat hij gehoord heeft. Het is dat Gekko een rookpauze hield.’

‘Dat kan niet. Er waren getuigen.’

‘Dan laten we die ook verdwijnen. Gekko zorgt er wel voor.’

‘Jij bent geen mensentype, hè?’

‘Ik haat ze.’

Even was het stil. ‘Mijn stiefdochter heeft hem gezien. Ik laat haar niet verdwijnen.’

Er klonk een grommend gelach.

‘Je doet die jongen niets aan, hoor je me, Mabus?’

Het grommende gelach zwol aan tot een gebulder. ‘Frederius, je wordt sentimenteel op je oude dag.’

Kamal hoorde de stemmen wegsterven toen er een deur dichtsloeg. Er hadden twee mannen over zijn lot gediscussieerd. Zijn grootvader die zei dat hij niet wist wie zijn eigen kleinzoon was en een man die hem wilde laten verdwijnen. Mabus. Hij wist precies wie dit was. Dit was de man met de zwarte hoed. Dat had hij gehoord toen ze de kamer uitliepen. Hij had hun voetstappen gehoord en een harde tik op de stenen vloer bij iedere stap, een wandelstok. Net zo een als de man met de zwarte hoed had.

Hij opende half zijn ogen en loerde door zijn wimpers of er nog iemand aanwezig was.

Hij lag in een bed in een sfeervolle kamer, zijn onderbenen in het gips. Zijn romp zat in een vreemdsoortig korset gevangen en zijn hoofd voelde aan alsof het was opgezwollen tot twee keer zijn normale grootte. Voorzichtig voelde hij eraan. Zijn hoofd zat in het verband. Zijn vingers gleden verder naar zijn hals en tot zijn ontzetting voelde hij zijn ketting

niet meer. Zijn grootvader had zijn ketting met de ring van zijn vader afgedaan, gestolen. De woede die bovenkwam, gaf hem nieuwe krachten.

En gek genoeg, voelde hij zich ook helemaal niet zo slecht. Misschien kwam het door de pijnstillers die ze hem waarschijnlijk hadden gegeven. Hij draaide zijn hoofd een slag – dat deed toch wel pijn – en zag op het nachtkastje naast hem een afstandsbediening liggen. Nergens was een televisie te zien. Misschien was het toestel wel in de muur verborgen zoals je in films zag. Op een bezoekerstoel lag een metalen pot. Tegen een antieke stoel stonden twee krukken. Zijn razendsnelle ontsnappingswagen.

Hij grinnikte kil. Wie hield hij voor de gek? Ontsnappen was onmogelijk. In zijn toestand moest hij blij zijn als hij met een rietje kon drinken. Nee, dit werd weer een gang naar de rechter. Die hem dan weer zorgelijk en veel te wijs aan zou kijken. Nu zouden ze hem hard aanpakken. Zijn vrijheid zou hij kwijt zijn.

Het gesprek tussen zijn grootvader en de man met de zwarte hoed borrelde naar boven. De enge kerel wilde hem laten verdwijnen. Misschien moest hij toch maar proberen om weg te komen. Hij probeerde voorzichtig rechtop te gaan zitten maar dat lukte niet erg. Het korset zat te strak om zijn torso. Even twijfelde hij of hij de veters van het korset los zou knopen. Maar dat was gekkenwerk. Dat korset zat er niet voor niets. Misschien had hij zijn rug wel gebroken. Toch voelde hij zich niet slecht.

Op dat moment hoorde hij voetstappen op de gang, piepende zolen die rustig aan kwamen wandelen.

Piep – piep

De deurklink ging naar beneden. Kamal hield zijn adem in en zonder goed te weten waarom griste hij de afstandsbediening van het nachtkastje. Hij sloot zijn ogen en deed alsof hij sliep.

Piep – piep

De voetstappen kwamen dichterbij en naast zijn bed hielden ze halt. Kamal kon de persoon opgewonden horen ademen, alsof die iets leuks ging doen. Zijn instinct schreeuwde dat dit geen verpleegkundige was.

Een koffertje klikte open en de persoon begon te neuriën, vrolijk en ontspannen.

Kamal gluurde door zijn wimpers en zijn adem stakte in zijn keel. Over een koffertje op een lage salontafel stond de man gebogen die op hem had geschoten. De man met de gekke ogen aan de zijkant van zijn

hoofd, Gekko. Hij stond met zijn rug schuin naar Kamal toegekeerd. Zijn hand gleed liefdevol over de inhoud van het koffertje, een collectie messen in alle maten en vormen.

Kamal wilde opspringen en vluchten. Die kerel ging hem ombrengen. Maar hij wist zich te bedwingen. Hij zou al gepakt zijn voordat hij bij de deur was. De enige kans was om hem een klap te geven met de afstandsbediening. Zijn hand verstevigde zich eromheen.

Gekko haalde geen mes uit de koffer maar een injectiespuit. Er zat een groene vloeistof in. Kamal hoefde geen dokter te zijn om te begrijpen wat daar in zat. Gif.

Op het moment dat Gekko zich zwierig omdraaide, sloot Kamal zijn ogen. Het kwam nu allemaal aan op timing.

De piepende zolen kwamen dichterbij.

Piep – piep

Kamal hield zijn adem in.

‘Ik weet niet of je dit hoort,’ hoorde hij een stem vlak bij zijn oor zeggen. Zijn adem stonk naar een rottende kies. ‘Dit prikje doet jammer genoeg helemaal geen pijn. Maar als de vloeistof je hersenen bereikt dan zul je zo’n pijn voelen dat je wenst dat je dood was.’

Kamal opende zijn ogen en sloeg de verbaasde Gekko met de afstandsbediening op zijn linkeroog.

De man zakte kreunend in elkaar naast het bed.

Met een ultieme krachtsinspanning richtte Kamal zich op en zwiepte zijn onderbenen het bed uit. Hij stond op en wilde naar de krukken waggelen maar het gips zorgde ervoor dat hij zijn evenwicht verloor en tegen het nachtkastje en de bezoekersstoel aan knalde. De metalen po maakte een oorverdovend geluid toen hij op de stenen vloer terecht kwam. Hij lag nu plat op de grond en zag onder het bed door dat Gekko hem woest aanstaarde.

Kamal slaakte een gil toen de man onder het bed door dook. Hij draaide zich op zijn buik en kronkelde als een slang weg. Een sterke hand sloot zich om het gips van zijn linkerbeen en trok hem achteruit. Kamal schopte met zijn andere been naar achteren maar die werd opgevangen door de andere hand van zijn aanvaller.

De man trok hem centimeter voor centimeter naar zich toe. Met een moordlustige blik in zijn afschuwelijk ogen ging hij boven op hem zitten.

‘Dat was verrassend,’ zei hij zacht. ‘Ik had niet verwacht dat iemand die eigenlijk zo’n val niet hoort te overleven, mij zou kunnen verwonden. Maar nu ben ik gewaarschuwd en ga ik je wurgen, langzaam, heel langzaam...’

Gekko boog zich voorover en zijn magere handen sloten zich om de hals van Kamal. Onmiddellijk voelde Kamal de luchttoevoer naar zijn longen verdwijnen. Hij sloeg en klauwde naar Gekko’s gezicht. Maar die leek alleen maar te genieten van de wanhopige klappen.

Kamal voelde zijn lichaam slap worden. Zijn levenskracht stroomde weg. Hij sloeg nog een keer en toen viel zijn arm slap naar beneden. Dit was het dan. Hij zou sterven.

Plots vond zijn hand iets kouds, iets van metaal. De po. Met zijn laatste krachten sloeg hij Gekko’s gruwelijke glimlach van zijn gezicht. Er klonk een vreemd gorgelend geluid en de man klapte van hem af. Hij bleef stil liggen.

Kamals keel voelde alsof hij in brand stond. Hoestend, kokhalzend draaide hij zich op zijn buik en zoog hij zijn longen vol met zuurstof. Hij maakte de veters van het korset los en trok het uit. Direct stroomde er meer zuurstof in zijn longen. Hij voelde helemaal geen pijn in zijn rug.

Hij bleef nog een tel liggen en kroop toen naar de krukken, zijn ronkende vluchtwagen. Via de rand van zijn bed wist hij zich omhoog te werken, de krukken onder een oksel. Toen hij eindelijk stond, krukte hij zo snel als hij kon de kamer uit. Voordat hij door de deur verdween, zag hij Gekko nog steeds languit op de grond liggen, een dik ei boven zijn linkeroog.

Hij zette de krukken neer en zwiepte zijn lichaam erdoorheen, opnieuw en opnieuw. Weg van de man die hem wilde vermoorden. Maar waar moest hij heen? Zijn grootvader zat misschien ook wel in het complot. De wanhoop begon toe te nemen, toen hij de wenteltrap bereikte. Hij bevond zich op de bovenste verdieping. Op krukken naar beneden leek hem geen goed idee. Zijn blik gleed naar de liftdeur. De lift was misschien zijn redding. Hij zou die nemen en in de kelder via de dienstuitgang verdwenen.

Hij krukte erheen, maar net toen hij de liftingang bereikte, floepte het liftlampje boven de deur aan. Er kwam iemand naar boven.

Kamal beet op zijn lip en nam zijn vluchtopties door. Naar de vleu-

gel waar hij vandaan kwam, was een te groot risico. De trap ook. Dan maar de andere vleugel. Hij krukte langs de balustrade en hoorde een verdieping beneden hem ruziënde stemmen. De jacht was begonnen. Zijn hart bonkte tegen zijn ribben alsof het eruit wilde. Nog nooit was hij zo bang geweest. Zweet gutste van zijn voorhoofd.

Toen hij de gang van de andere vleugel bereikte, nam hij de eerste de beste deur die hij tegenkwam. Voorzichtig, onhoorbaar opende hij die een stukje zodat er niet te veel ganglicht naar binnen viel. Hij wurmde zijn lichaam erdoorheen, sloot de deur en probeerde zijn ademhaling te controleren.

Plotseling floepte er een lampje aan.

Zijn hart knalde zijn keel in. Voor hem stond de grootste hond die hij ooit had gezien. Een Mastino, die in het oude Rome vocht met leeuwen. Het beest staaarde hem stil aan, een lip vervaarlijk opgetrokken, een scherpe hoektand ontblotend. Achter hem stond een meisje met rode krullen in een zwarte nachtjapon en een bezem dreigend in haar handen geklemd. Hij herkende haar direct. Ze was het meisje dat zo gegild had.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg ze, haar bezem iets laten zakkend.

‘Ik zoek de bushalte.’

De bezem landde op zijn hoofd voordat hij zich had kunnen bewegen. Met een zachte kreun zakte hij in elkaar. Altijd bijdehand op de verkeerde momenten.

‘Ik zal Midas wel even roepen, viezerik.’ Ze hief haar bezem omhoog.

‘Viezerik?’ hijgde Kamal, over zijn hoofd wrijvend. ‘Je begrijpt het niet. Ik ben op de vlucht. Hij wil me vermoorden.’

Ze loerde naar hem met haar katachtige ogen. ‘Wie? Midas?’

‘Nee, die kerel met die gekke ogen.’

‘Ben jij Kamal?’ Ze liet haar bezem wat zakken.

Via zijn kruk kwam hij overeind. ‘Ik zie er beetje uit als een mummie, maar onder dit verband zit een knap gezicht waar inderdaad de naam Kamal bij hoort.’

‘Knap? Jij? Laat me niet lachen. Zelfs mijn hond is knapper dan jij.’ Ze klopte de Mastino op zijn kop. Stof dwarrelde in het rond.

Nu zag Kamal het pas, het monster was opgezet. Net zoals talloze andere dieren in de kamer. Ze stonden op planken, hingen aan het pla-

fond en in de hoek stond een krokodil van twee meter lang, zijn bek wagenwijd opengesperd. Een kast was volgepropt met potjes met de meest gekke dingen: wurmen, tanden, een dikke rode vloeistof, verschillende soorten kruiden en zelfs een oogbal. Op haar nachtkasje lag een opengeslagen boek *Nostradamus en 2012*. Kamal herinnerde zich een documentaire op Discovery Channel. Nostradamus was een ziener uit de zestiende eeuw die de toekomst kon voorspellen. Zo had hij volgens de gelovigen Hitler, Napoleon en de aanslag op de Twin Towers voorspeld. Onzin natuurlijk. De toekomst voorspellen was onmogelijk. Een boekenkast pilde uit met andere onzinboeken over tovenarij, heksen, rituelen, amuletten. En wat moest een meisje met een bezem?

‘Ben jij soms een heks?’

Haar groene ogen namen hem minachtend op. ‘Jou ontgaat ook niet veel, hè?’

‘Kun je ook op je bezem rondvliegen?’ vroeg hij grijnzend. ‘Zal ik het raam even openzetten?’

‘Ik ben nog aan het oefenen,’ zei ze, haar bezem opnieuw boven haar hoofd heffend. ‘Er heel hard mee slaan, lukt al wel. Zal ik dat laten zien?’

Kamal deinsde achteruit.

‘Over tovenarij gesproken,’ zei het meisje plots met een serieuze blik. Ze liet haar bezem zakken. ‘Hoe kan het dat jij hier rondloopt? Volgens de dokter heb je gebroken benen, een beschadigde rugwervel, iets met je organen en een hoofdwond.’

Kamal haalde zijn schouders op. ‘Ik voel me goed. Misschien een foute diagnose?’

De groene ogen staarden hem achterdochtig aan.

Op de gang klonken woedende stemmen.

Het meisje zette haar bezem weg. ‘Dus die kerel wilde je vermoorden?’ vroeg ze. ‘Dan moet je je hier maar verstoppen. Kruip maar onder mijn bed.’

Het bed stond midden in een vijfpuntige ster die met wit krijt op de houten vloer was getekend.

‘Verwacht je monsters?’

Het meisje grimaste. ‘Tot nu toe trekt het alleen maar griezels zoals jij aan.’ Ze drentelde naar haar bed en trok de spreid omhoog.

Kamal krukte ernaartoe en loerde onder het bed. ‘Geen opgezette

dieren hieronder?’

De krullen schudden ontkennend.

‘Hoe heet je, trouwens?’

‘Cassandra Morgana.’

‘Aangenaam,’ zei Kamal. ‘Nu we elkaar zo goed kennen. Mag ik me nu onder je dekens verstoppen?’

‘Je bent echt een grappenmaker.’

Hij haalde grijnzend zijn schouders op, boog moeizaam door zijn knieën en kroop onder het bed.

De sprei verduisterde zijn schuilplaats. Alleen door een kier viel nog wat licht van de schemerlamp. De matras boven hem boog door. Cassandra kroop in bed.

‘Welterusten,’ zei ze zacht.

‘Ga je slapen?’

‘Natuurlijk, het is al na middernacht.’ Het licht ging uit. ‘Welterusten.’

En toen was het stil. De duisternis omsloot hem. Zo lag hij daar een minuut, vijf minuten?

‘Ik ben trouwens wel een vogelspin kwijt,’ klonk het plotseling.

Kamal schoot omhoog. Hij stootte zijn hoofd tegen het matras en klapte terug op de grond.

‘Wat?’ siste hij. Hij was niet bang voor spinnen, maar een vogelspin?

‘Grapje, bangerik!’

Kamal ontspande. ‘Bang? Ik?’

Op dat ogenblik klopte er iemand op de deur. Kamal kon horen dat iemand de krakende klink naar beneden deed en de deur opende. Een lichtspleet gleed naar binnen. Hij hield zijn adem in.

‘Cassandra?’ zei een vrouwenstem. Het klonk alsof ze een hete sinaasappel in haar keel had. ‘Ik hoorde stemmen.’

‘Ik had een nachtmerrie, mam,’ zei Cassandra slaperig. ‘Wat is er aan de hand? Waarom loop jij midden in de nacht over de gang?’

‘Er is een inbreker betrapt en die verstopt zich ergens. Zo’n Marokkaantje. De bewakers zoeken hem, dus ik dacht ik kom even bij je kijken.’

‘Wat een interesse.’ Kamal hoorde het sarcasme in Cassandra’s stem.

‘Ja, nou, wel,’ mompelde haar moeder. ‘Ga maar lekker slapen, schat.’

Ongeveer een minuut nadat Cassandra's moeder weg was, zei Kamal: 'Volgens mij mag je je moeder niet zo.'

'Nee.'

'Waarom niet?'

Cassandra zuchtte. 'Ze is alleen maar geïnteresseerd in rijke mannen. Niet in mij, het blok aan haar been.'

Kamal zweeg even en vroeg toen: 'Waarom woon jij eigenlijk hier?'

Het was even stil. 'Mijn moeder is met jouw opa getrouwd, broertje.'

'Wat!' Kamal stootte opnieuw zijn hoofd.

'Je bent mijn broertje. Een stiefbroertje, dat wel.'

'Is mijn grootvader jouw vader?'

'Nee, gelukkig niet. We hebben geen bloedband. Dus we zouden kunnen trouwen.'

Kamal zweeg even en moest ook grinniken toen hij Cassandra hoorde grinniken. Een kwartier lang kletsten ze. Toen overviel de slaap hen en waren ze vertrokken.

Zijn ogen floepten open. Even moest hij zich oriënteren waar hij was. De herinneringen van een paar uur daarvoor drongen zich als geesten uit lang vervlogen tijden op.

Onhoorbaar kroop hij onder het bed vandaan. Hij ging staan, leunend op zijn krukken en staarde naar de slapende Cassandra. Haar rode krullen lagen uitgespreid over het kussen. Haar mooie ogen gesloten.

Hij draaide zich om en krukte naar de deur.

Op de gang was het stil en net toen hij richting de lift krukte, kwam er een man in een witte badjas aangelopen. Zijn hoofd verbonden in het verband. Alleen waar zijn mond en ogen zaten, bevonden zich spleetjes. Kamal verstijfde maar de man knikte vriendelijk naar hem.

'Goedemorgen,' klonk het uit het onderste spleetje.

'Goedemorgen,' zei Kamal, terwijl de spanning uit zijn lichaam vloeide. De man beschouwde hem natuurlijk als een medepatiënt.

Toen de man op het liftknopje drukte gleed de deur direct open. Op weg naar beneden, vroeg de man: 'Had je flaporen?'

Kamal keek schuin omhoog naar de bonk verband. 'Inderdaad, ze noemden me Dombo. U weet wel, dat olifantje met die grote oren.'

De man begon te lachen, wat al snel overging in een pijnlijk gehuil.

‘Het is verboden te lachen. Slecht voor de hechtingen.’

Beneden in de hal krukte Kamal met licht gebogen hoofd, alsof er niets aan de hand was, met de man mee richting de eetzaal. Uit zijn ooghoeken gluurde hij in het rond. De uitgang werd niet bewaakt, de deur naar de vrijheid lonkte. Bij de receptie stond een magere man met een zwartgrijze baard te praten met een blonde receptioniste. Een koffer stond naast hem op de glimmende, zwart-witte tegelvloer. De man droeg een gewaad en kwam hem bekend voor, maar hij kon zijn gezicht niet goed zien, want hij keek schuin van achter.

Plots draaide de man zijn gezicht naar Kamal. Donkere, holle ogen keken hem verschikt aan. De man had hem herkend, maar Kamal kon de man niet plaatsen. En toen wist hij het. Het was Abu, de lijfwacht van zijn oom Rafi. Hij had hem slechts één keer gezien. Wat deed hij hier? De man draaide zich snel om.

Kamal vertraagde zijn pas en te laat zag hij twee bruine handen op hem af komen.

‘Eindelijk heb ik je!’ riep Douglas.

Toen hij door een zijdeur werd afgevoerd zag hij nog net dat zijn oom hem een ongemakkelijke blik toewierp. Hij voelde zich betrappt. Maar waarom?

Zijn grootvader zat achter het enorme bureau als een rechter die Kamal al vaak had gezien en keek hem met een stijve bovenlip aan. Het was duidelijk dat het hem niet beviel wat hij zag. Zijn grijze ogen starden naar hem, vol minachting of was het haat? Die blik kende Kamal al zijn hele leven. Zijn grootvader had hem altijd bekeken alsof hij een gedrocht was.

‘Je zit mooi in de problemen, Kamal,’ zei zijn grootvader met zijn hoog opgetrokken uilenneus. ‘Inbreken is een zwaar misdrijf. En het is ook niet de eerste keer. Deze keer zal je er niet zo makkelijk vanaf komen. Ik heb de rechter al persoonlijk gebeld. Hij zal je extra streng veroordelen.’

Kamal schoof wat ongemakkelijk heen en weer in zijn stoel. Kol en Douglas stonden achter hem, hun blik en verstand op oneindig.

‘Die kerel met die gekke ogen probeerde me te vermoorden,’ zei hij met opstandigheid in zijn stem. ‘Twee keer zelfs.’

Zijn grootvader vouwde zijn handen en grijnslachte. ‘Ik weet niet

waar je het over hebt. Dat komt waarschijnlijk door die val. Je hoofd sloeg nogal hard op de grond en...'

'En die man met een zwarte hoed bestaat zeker ook niet,' onderbrak Kamal hem. 'En dat koffertje bestaat natuurlijk ook niet.'

De grijnslach verdween abrupt en zijn grootvaders mond werd een streep. 'Als je daar ooit over praat, dan verdwijnt je zonder ooit een spoor na te laten.'

'Bedreigt u me?'

De grijnslach verscheen weer. 'Ja. Begrijp je me?'

'Ik heb niemand meer en kan toch nergens heen, dus verdwijnen lijkt me een prima idee,' blufte Kamal. Het had effect. Zijn grootvader stooft overeind en begon door de kamer te ijsberen. Kamal kon zijn hersenen bijna horen kraken. Hij moest er nog een schepje bovenop doen. 'Zeg Fred, waarom laat je me gewoon niet gaan? En ik beloof niets te zeggen en je ziet me nooit meer terug.'

Alles aan Frederius' gezicht trok stijf, afgezien van een kleine zenuwtrek aan zijn linkeroog. 'Niemand noemt mij Fred,' siste hij.

Kamal hoorde de twee bewakers achter hem nerveus wegschuifelen. Even dacht hij dat zijn grootvader hem aan zou vliegen, maar die had zijn gezicht inmiddels weer in de plooi.

'Sorry Kamal,' zei hij plots poeslief. 'Nee, ik kan je niet laten gaan. Maar nu ik er zo over nadenk dan is al die rechterpoespas wel een beetje overdreven. Vind je ook niet? Ik zorg ervoor dat je tot je achttiende bij je oom Rafi mag wonen. Akkoord?'

'Bij Rafi? Die griezel? Nooit van mijn leven.'

Zijn grootvader ging weer zitten in zijn kalfslederen bureaustoel en zuchtte diep. 'Goed dan. Bij Jawad. Dat lijkt me een beste kerel. Voor een moslim dan.'

'Ik ben ook een moslim.'

'Nou, dan zullen jullie het uitstekend met elkaar kunnen vinden. Samen uit de koran lezen, een maand vasten, het Suikerfeest vieren. Gezellig, moslims onder elkaar.' Het sarcasme droop van zijn gezichtsbrede lach af. 'En je zet nooit meer een voet zonder begeleiding in dit gebouw. Je mag je moeder twee keer per jaar op komen zoeken en dan alleen samen met je oom. Is dat akkoord, Kamal?'

'Prima, Fred, maar ik wil wel de ring van mijn vader terug.'

Zijn glimlach bevroor. De zenuwtrek was terug.

‘Of ik ga naar de krant.’

Zijn grootvader gromde wat, trok een lade open en sloeg de ring met een klap op het bureaublad. ‘Neem hem mee naar zijn kamer en laat een dokter naar hem kijken,’ schreeuwde hij, speeksel in het rond sproeiend. ‘Want die amateur van gisteravond heeft een verkeerde diagnose gesteld. Een gebroken rugwervel, zwaar hersenletsel. Hmpff, hij heeft alleen twee gebroken benen.’

Voordat twee paar handen hem vastgrepen, griste hij de ring weg. Aan zijn schouders werd hij de kamer uit getrokken en hij kon nog net zien hoe zijn grootvader woedend de telefoon pakte.

Een uur later stond hij buiten. Een dokter had hem onderzocht en uit de röntgenfoto's was alleen gebleken dat hij een gebroken enkel had. De arts had er niets van begrepen, want hij had de foto's van de nacht ervoor uit Kamals dossier gehaald en daar waren toch duidelijk verschillende breuken in zijn onderbenen te zien. Ook bleek zijn onderste rugwervel gebroken te zijn. Maar die breuken waren nu wonderbaarlijk verdwenen. Kamal begreep er ook niets van. Hij voelde zich uitstekend. Alleen zijn enkel deed wat pijn. De arts wijdde het aan onzorgvuldigheid van zijn voorganger, verscheurde de oude foto's en deed de nieuwe erin.

En daar stond hij dan, met een gebroken enkel, leunend op twee krukken, te wachten op oom Jawad.

Een rode Lincoln met glimmende bumpers reed voorbij, achter het stuur een man met een enorme witte cowboyhoed en in de bijrijderstoel een Aziatische vrouw met rood stekelhaar.

De schrijver met de witte cowboyhoed

Elf maanden later keek Kamal door het gietijzeren spijlenhek van het Pallas Athena. Het statig, smetteloos witte pand stond arrogant op een bebost heuveltje, net zoals vorig jaar en net als de tweehonderd jaar daarvoor. Door de lommerrijke tuin wandelden, genietend van het mooie zomerweer, wat beroemde patiënten, die Kamal overigens niet kende. Hij hing gebogen in zijn krukken, dromerig starend door het spijlenhek naar het raam op de derde verdieping. De kamer waar zijn moeder nog steeds verzorgd werd. Zijn zwarte haar zat nog warriger dan normaal. Een eenzame traan vond zijn weg naar beneden. Kamal mocht zijn moeder nog steeds slechts twee keer per jaar bezoeken. En elke keer moest oom Jawad mee.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg een hooghartige stem.

Kamal veegde de traan met zijn mouw weg en draaide zich om.

Een slanke vrouw in een blauwgeruit mantelpak met een dwergpoedeltje in haar armen nam hem van top tot teen op. En wat ze zag beviel haar blijkbaar allerm minst. Ze tuitte haar lippen even minachtend en trok haar wenkbrauwen zover omhoog dat ze bijna onder haar rode pony verdwenen. ‘Wel, ik wacht op een antwoord.’

Het poedeltje begon te grommen.

Achter haar leunde een meisje met rode krullen nonchalant tegen een zachtronkende, witte Audi A6, die half op de stoep geparkeerd stond. Hij herkende haar meteen. Cassandra, met een gezicht op gloeiend onweer. Hij had haar sinds zijn mislukte inbraak niet meer gesproken. Op school had hij haar genegeerd. Hij had zijn grootvader moeten beloven haar nooit meer op te zoeken.

‘Mijn vader heeft hier vroeger gewoond.’

‘Dat kan niet,’ zei de vrouw geërgerd met haar voet tappend. ‘Mijn man en ik wonen hier en ik heb nog nooit gehoord dat hier een horde allocht...’

Ze maakte haar zin niet af, maar Kamal wist precies wat ze had willen zeggen: een allochtoon, een buitenlander. 'Ik ben Kamal.'

De vrouw begon akelig te lachen, hoog en schel. Het poedeltje volgde het voorbeeld van het baasje en blafte boosaardig. 'Zo, dus jij bent dat inbrekertje. Scheer je weg, anders bel ik de politie of beter nog mijn man, jouw grootvader.'

'Mam!' ontplofte Cassandra. 'Hij doet helemaal niets.'

'Bemoei je er niet mee,' beet haar moeder haar toe. 'Als je vader dit hoort, dan...'

'Hij is mijn vader niet,' schreeuwde Cassandra, haar krullen woelden woedend alle kanten op. 'Hij is een oude viezerik, die op typetjes zoals jij valt.'

Even was haar moeder perplex, maar toen bleek dat Cassandra het schelden van haar moeder had. Een waterval aan honende scheldwoorden stroomde alle kanten op.

Kamal had geen zin in die waterval. Hij deed zijn rugzak om en krukte rustig de heuvel af. Achter hem ontstond een fikse woordenwisseling, gevolgd door slippende banden. Hij keek over zijn schouder en zag de Audi A6 de hoek omjagen, Cassandra stampvoetend achterlatend.

Hij zuchtte diep en krukte door.

Er was veel veranderd in een jaar. Hij was sindsdien niet meer in aanraking met justitie geweest, zoals dat heet. Hij had al een jaar lang niets gestolen en toen zijn achterneef Rachid hem na zijn vrijlating uit de gevangenis kwam opzoeken, had hij zijn voorstel geweigerd. Inbreken behoorde tot het verleden. Zijn foute vrienden van vroeger zag hij niet meer. Hij had een toekomst. Daar hadden zijn oom en tante voor gezorgd. Zijn oom Jawad was geweldig, aardig en vrijgevig. Hij was Tweede-Kamerlid voor de PvdA en een succesvol zakenman. Hij had samen met zijn broer Rafi het bedrijf BM Oil dat olie produceerde, die hij verkocht aan zelfstandige pompstations door heel Europa. En zijn tante was lief en zorgzaam, net zoals zijn moeder was geweest voordat ze ziek werd.

Kamal zat op een privéschool, haalde goede cijfers, was populair bij de meiden en deed wat vrijwilligerswerk voor Artsen zonder Grenzen. De hulporganisatie waar zijn vader vroeger voor had gewerkt. Kamal wist nu ook wat hij wilde worden. Arts worden was zijn doel, zijn

droom. Het enige wat zijn hart brak, was dat hij zijn grootvader had moeten beloven om nooit meer in het Pallas Athena te komen. Zijn moeder had hij al een jaar lang niet gezien. Hij slikte een brok emotie weg.

Hij moest hier weg. Maar waar zou hij naartoe gaan? Plots borrelde de uitnodiging boven die hij die ochtend per post had ontvangen. Het was een flyer over een boekpresentatie van ene Peter Santford. De enige reden dat hij de flyer in zijn binnenzak had gestoken was een zespuntige ster op de voorkant van het boek *2012 en het einde van de mens*. Dezelfde ster als op de ring van zijn vader.

Plots viel zijn blik op een rode Lincoln met bumpers van glimmend chroom. Wat een stoere kar. Hij bleef even staan en keek naar binnen. Op de achterbank lag een dure fotocamera, een Canon. Kamal moest zijn neiging onderdrukken om niet het raampje in te slaan.

‘Ga je hem stelen?’

Kamal richtte zich op. Het was Cassandra, haar gezicht nog steeds nijdig. Hij voelde zich betraptd.

‘Waar is je bezem?’

Er brak een glimlach door. Pretlichtjes schenen in haar ogen. Ze wiebelde wat nerveus heen en weer. ‘Wat dan, wil je weer een klap?’

Hij grijnsde eveneens. ‘Kun je me niet gewoon in een kikker veranderen?’

‘Nee, dat is voor knappe prinsen. Jij komt meer in aanmerking voor een lelijke pad.’

Kamal grijnsde. ‘Kwááááák.’

Nu schoot Cassandra in de lach. Het klonk prettig. Ze keken elkaar even aan, iets te lang.

Kamal keek snel de andere kant op.

Een paar seconden lang zeiden ze niets. Toen vroeg Cassandra: ‘Heb je nog steeds last van je enkel?’

‘Dat is niks,’ loog Kamal. ‘Gewoon verzwikt met een partijtje voetbal. Ik heb er bijna nooit meer last van.’ In werkelijkheid was hij er sinds de val al vijf keer doorheen gegaan. Het bleef een zwakke plek en zijn fysiotherapeut had gezegd dat hij er mee moest leren leven.

Snel veranderde hij van onderwerp. ‘Waar ga je naartoe?’

‘Mijn moeder zou me naar een lezing over het einde van wereld

brengen, maar nu moet ik met de tram.'

'Het einde van de wereld?'

Cassandra knikte.

'Klinkt gezellig. Wanneer is dat dan?'

'Over een half uur.'

'Het einde der tijden?'

Nu moest Cassandra echt lachen. 'Nee joh, dat is pas in 2012.'

'Dat is ook al snel.'

Cassandra haalde haar schouders op. 'Volgens een oude Maya-voorspelling eindigt dan de wereld.'

'En jij gelooft dat?'

'Ik weet het nog niet. Ik heb pas één boek gelezen en ik ga nu naar een lezing van de schrijver Peter Santford.'

'Dat is ook toevallig. Ik heb ook een uitnodiging gehad.'

'Een uitnodiging? Ik heb hem uit het magazine *Heksen*. Waarom heb jij een persoonlijke uitnodiging gekregen?'

Kamal haalde zijn schouders op.

'Heb je zin om mee te gaan?'

Tot zijn eigen verbazing knikte Kamal. 'Vliegen we met je bezem of nemen we de tram?'

Een halfuur later zat hij op de derde rij in een verduisterd zaaltje van de enorme boekwinkel Van Ostade aan de Weteringschans. Achter de lesenaar met een laptop erop stond een buikige cowboy rustig een blikje cola te drinken. De schrijver was klein van stuk, maar met een enorme, witte cowboyhoed en een zonnebril met spiegellazen. Een typische Texaan. Hij zette het blikje op de tafel naast hem. Er lag een wit laken overheen waarop stapels boeken klaar lagen om gesigneerd en vooral verkocht te worden. Op een projectiescherm achter hem stond een afbeelding van zijn boek geprojecteerd. Hij begon een brochure te lezen van hotel Blackus, een lux vijfsterrenhotel. Daar had Kamal vorig jaar een keer ingebroken. Hij grinnikte.

Ook al had Kamal nog nooit van Santford gehoord, de schrijver bleek populair. Het zaaltje pulde werkelijk uit met de meest kleurrijke en vreemde mensen die Kamal ooit had gezien. Zo was er naast Cassandra nog een heks (met bezem), een kleine horde Maya's in oorlogsuitdos-

sing, drie tovenaars met sterren op hun puntmutsen, een medium dat of in zichzelf sprak of met een geest die niemand kon zien, drie oude hippies, een oude, kettingrokende vrouw die 2012 zeker niet zou halen en een paar fans die een witte cowboyhoed droegen, net als de schrijver. Het leek wel een beetje carnaval. Alleen een kale kerel met spieren in de aanbieding viel uit de toon. Hij zat schuin vooraan, vlakbij de nooduitgang.

De schrijver keek op zijn enorme horloge, schoof de punt van zijn hoed omhoog, kuchte tweemaal luid en grijnsde zijn gele rokerstanden bloot. Het had het gewenst effect. De zaal viel stil en wachtte geduldig af wat de man ging vertellen.

‘De aliens zijn onder ons.’ De schrijver sprak in het Engels met een knauwend Texaans accent.

Er ging een siddering door het publiek. Mensen keken elkaar wantrouwend aan.

‘Het kan iedereen zijn.’

Kamal rolde met zijn ogen en kreunde. Wat een gek. En hij moest nog een halfuur. Uit zijn ooghoek zag hij Cassandra ook sceptisch kijken. Ze wiebelde op haar stoel heen en weer. Beweeglijk type. Kamal glimlachte. Ze leek nooit stil te kunnen staan of zitten.

De volgende tien minuten bazelde de man dat in 2012 een planeet met de naam Niburu de aarde zou naderen zoals elke 3.600 jaar en dat de oude goden, de Annunaki, zouden terugkeren. Deze onsterfelijke goden hadden in een ver verleden de mens gecreëerd als slavenras om goud te delven. Maar de mens was in opstand gekomen. De Annunaki hadden ze met moeite uit Eden weten te verdrijven. Alles natuurlijk ondersteund met wetenschappelijke foto’s van zogenaamde bewijzen op het scherm achter hem.

Kamal gaapte hoorbaar en rekte zich uit, wat hem een boze blik van één van de drie tovenaars opleverde die vermanend met zijn toverstafje zwaaide. *O, alsjeblijft, verander me in een kikker of een pad, dacht hij, zolang ik maar dit gezwam niet meer hoef aan te horen.* Helaas vervulde de tovenaars Kamals wens niet.

Het gezwam raasde door, af en toe onderbroken door het slurpende geluid van twee natte lippen aan een blikje cola. Toen Niburu zich weer verwijderde van de aarde, bleven er zo’n honderd Annunaki achter om

de zaken van de goden te behartigen. Maar de mens vermenigvuldigde zich en werd sterker en slimmer. Totdat uiteindelijk de Annunaki zich moesten verstoppen in de verste uithoeken van de wereld. Blah – blah.

Kamal zakte verder en verder onderuit op zijn klapstoeltje. Net op het moment dat Kamal zijn ogen wilde sluiten, zag hij een afbeelding op het scherm die zijn aandacht trok, een zespuntige ster. Dezelfde als op de ring van zijn vader. Hij ging rechtop zitten.

De Texaan veegde wat zweet van zijn voorhoofd. ‘Door het oprichten van machtige organisaties wisten ze opnieuw de macht over de mens te verkrijgen. En hun macht groeit en groeit. Hun alziend oog is overal. Wij worden voortdurend bespioneerd. Satellieten volgen ons, onze telefoongesprekken worden afgeluisterd, onze e-mails gecontroleerd. Alles onder het mom van bescherming tegen terrorisme. Wist u dat Osama bin Laden, de leider van Al-Qaida ooit door de CIA, de Amerikaanse veiligheidsdienst, is gerekruteerd?’

Het publiek hield zijn adem in. Ook Kamal was geboeid. Wat had dit allemaal te maken met die zespuntige ster?

‘De geheime organisatie die dit allemaal veroorzaakt, noemt zichzelf de Illuminati en dit is hun teken.’ De cowboy wees naar het scherm.

Kamals hart sloeg over. Wat deed zijn vader met een ring met het teken van de Illuminati? Maar voordat hij daar over na kon denken, stond de kale man bij de nooduitgang op. Er ging een schokgolf door het publiek. Mensen vlak bij de man, doken weg. Toen zag Kamal waarom, in zijn rechterhand had de man een pistool.

Er klonken twee schoten en de cowboy stortte voorover tegen zijn boeken op tafel, die omklapte, en zakte in elkaar.

Een aanslag. Gegil. Paniek. Mensen vielen over elkaar heen, vertrapten elkaar.

Kamal dook boven op Cassandra om haar te beschermen. Hij zag nog net de schutter door de nooduitgang verdwijnen tot een verdwaalde knie van één van de tovenaars hem een blauw oog bezorgde, dat hij direct voelde opzwellen. Een paar tellen zag hij sterretjes.

Binnen een minuut hadden alle fans zich door de deur geperst, hun goeroe achterlatend. Alleen Kamal en Cassandra waren er nog. Cassandra hielp Kamal overeind en gaf hem zijn krukken.

‘Kom op, weg hier,’ zei Kamal.

‘Nee, wacht,’ zei Cassandra. ‘We moeten hem helpen.’

De cowboy lag languit achter zijn lessenaar. Zijn hoed en zonnebril lagen een meter verderop. Cassandra duwde wat omgevallen stoeltjes opzij en holde naar de schrijver toe.

‘Hé, wacht nou,’ riep Kamal, achter haar aan krukkend. ‘Misschien komt die kerel nog terug.’

Maar Cassandra knielde al bij de man neer. Ze onderzocht hem snel.

‘Is hij weg?’ klonk het uit de samengeperste lippen van de schrijver. De cowboy opende een oog, toen het andere. ‘Is hij weg?’

‘Ja,’ zei Cassandra in vlekkeloos Engels.

De cowboy bestudeerde zijn lichaam. ‘Die man heeft gemist.’

Kamal leunde op zijn krukken en vond het maar vreemd. ‘Waar zijn de twee kogels dan gebleven?’

De cowboy richtte zich op, graaide zijn hoed van de grond, zette hem op en keek in het rond. ‘Kijk, daar, in die boeken zitten twee gaatjes.’

‘Dat is wel de slechtste schutter ooit,’ zei Kamal.

De cowboy bekeek hem vanonder zijn witte hoed. ‘Je klinkt alsof je het jammer vindt.’

Kamal grijnsde. ‘Ik vond je verhaal slecht.’

‘Kamal!’ briede Cassandra. ‘De arme man is net beschoten en jij zit te zeuren over zijn verhaal.’

Opeens werd de schrijver lijkkleek. ‘Die ring, die ring,’ stamelde hij, wijzend op de ring aan de ketting om Kamals nek.

‘Ja, dat was het enige wat ik wel interessant vond,’ zei Kamal. ‘Op de ring staat hetzelfde teken als op dat scherm.’

‘De-de Illuminati.’ De man dook op zijn knieën. ‘Alsjeblieft, laat me leven.’

‘Cool,’ grijnsde Kamal.

Cassandra schudde haar hoofd en hielp de schrijver overeind. ‘Hij doet je niets. Maar vertel eens waarom ben je zo bang voor die ring.’

De schrijver was nog niet helemaal op zijn gemak. Hij depte het zweet van zijn slapen. ‘Die ring behoort toe aan iemand van de Illuminati, een geheim genootschap dat streeft naar wereldoverheersing.’

‘De ring is van mijn vader.’

‘Je vader?’

‘Hakim Sammonicus.’

‘Dan is jouw vader een gevaarlijk persoon.’

‘Mijn vader? Nee hoor, hij is dokter en werkt voor Artsen zonder Grenzen. Of eigenlijk werkte, want hij is dood.’ Kamals keel werd droog. Het was er uitgefloept. Hij had nog nooit gezegd dat zijn vader dood was. Hij had altijd volgehouden dat hij verdwenen of ontvoerd was. Hij vocht tegen zijn tranen.

‘Sorry jongen, wat erg voor je.’

Er viel een pijnlijke stilte en op dat moment stormde er twee agenten binnen.

‘Meester, wist u dat Hakim een zoon heeft?’

Mabus zat op een terrasje in het centrum van Parijs en dacht er even over na wat zijn spion had gezegd. ‘Een zoon?’

‘Hij heet Kamal.’

Mabus voelde hoe zijn borst zich vulde met vreugde. ‘Is hij – bijzonder?’

‘Dat weet ik nog niet. Ik ga het onderzoeken.’

Mabus leunde achterover en nipte van zijn espresso. Dat is een meevaller. Zou hij de ene kunnen zijn?

Met gebogen hoofd zat hij in de sjokkende tram op weg naar het huis waar hij geboren was. Plotselings had hij daar behoefte aan gekregen. Na de ondervraging door de politie had hij afscheid van Cassandra genomen. Ze wilde een afspraakje met hem maken, maar dat wilde hij niet. Ze zouden elkaar wel zien op school. Ze had zijn pijn, zijn tranen gezien. Hij was gevluht als een lafaard.

Hij voelde eens aan zijn blauwe oog.

Zijn vader dood. Kamal beet op zijn tanden. Hij had wekenlang gehuild toen hij hoorde dat zijn vader verdwenen was en nog steeds werd hij geregeld midden in de nacht zwetend wakker. Iedereen zei dat hij dood was, want anders hadden ze wel van hem gehoord. Kamal had het nooit willen accepteren, maar nu leken zijn hersenen hem te verraden.

Er waren nog veel zaken onduidelijk over zijn vaders lot. De laatste getuigen hadden hem zien instappen met een zwart koffertje in een vliegtuigje dat enige tijd later neerstortte. In het uitgebrande wrak vonden ze de piloot maar er was geen spoor van zijn vader en ook niet van

het koffertje. Het was genoeg reden om een zoektocht op poten te zetten, maar zonder succes. Helaas konden ze ook niet lang zoeken, want het wrak bevond zich in een gebied dat door de Al-Qaida werd beheerst. De grijze man van het ministerie die het slechte nieuws kwam brengen, vertelde dat ze geen hoop moesten hebben. Het was een gevaarlijk gebied vol terroristen. Zelfs als hij aan hen had kunnen ontkomen, moest hij van de dorst zijn omgekomen of anders door zijn verwondingen.

Bij halte Mercatorplein stapte Kamal de tram uit en krukte richting de Orteliusstraat. Dit was zijn buurt; hier was hij opgegroeid. Toch voelde hij zich ook hier niet meer thuis. Het was niet meer hetzelfde.

Voor het huis waar hij zijn hele leven had gewoond, bleef hij staan. De vensters op twee hoog starden moedeloos naar beneden. Beelden van zijn gelukkige jaren drongen zich op. Zijn moeder pakte zijn sporttas in, knoopte de veters van zijn nieuwe voetbalschoenen en smeerde een witte boterham voor hem, lachend en altijd vrolijk. Dat was lang geleden. Wat miste hij haar, haar gezelligheid – haar geur.

‘Hé, is dat Kamal de kaaskop niet?’ schreeuwde iemand.

Voor een portiek hingen wat knullen rond, harde gezichten, half verborgen onder capuchons. ‘Rot op, naar je kazen in Oud-Zuid.’

Kamals wereld was veranderd. Hij was een buitenstaander geworden, een kaas. Niet meer één van de matties. Zes jaar had hij bij ze in de klas gezeten. En nu moesten ze hem niet meer.

Een zwarte limousine met geblindeerde ramen, een echte gangsterbak die zijn mannelijkheid wilde bewijzen, kwam langzaam aangereden alsof hij op zoek was en greep de aandacht van de jongens in de straat. Uitgelaten dromden ze samen om de slee.

Kamal starde met een verbeterde mond naar het tafereel rondom de limousine. Het bestuurdersportier zwaaide open en er perste zich een reusachtige man uit met slechts een halve schedel waarin een bloedrood oog, dat hem van afgrijzen terug deed deinzen. Het was alsof de man het slachtoffer was geworden van een flink aangeschoten illusionist die tijdens een act met een cirkelzaag flink was uitgeschoten. De man had een half gezicht dat nog vaag deed denken aan een mens maar de andere kant was een donkerrode brei van afgrijpselijke littekens, die begonnen waar ooit zijn kaak gezeten moest hebben en eindigden waar een ronding nog deed herinneren aan een oogkas. Een neus had hij niet, alleen twee ova-

len gaten. Uit zijn enige oor stak een apparaatje met een roodpulserend lampje. Ook de bende jongens deinsde terug, ongemakkelijk lachend.

‘Hellinger,’ hoorde hij de jongens eerbiedig zeggen.

Hij zag Hellinger even naar hem loeren zoals een roofdier een prooi opmerkt. Zijn rooddoorlopen oog vernauwde zich een tel, een teken van herkenning. Hij was er zelf vrij zeker dat hij hem nog nooit had gezien, misschien in een nachtmerrie. De reus boog zich ver voorover en opende het achterportier.

Er stapte een knappe man in een wit, Italiaanse maatkostuum uit, lang zwart haar tot in de kraag van zijn jasje. Een plastic lach lag op zijn gezicht bevroren. Joviaal bokste hij tegen de opgestoken vuisten van de jongens. Hij zei iets verpletterends grappigs en de jongens lachten. Hij dolde wat met ze, maar Kamal kon aan hen zien dat ze doodsbenauwd voor hem waren. Maar ze vonden het ook wel spannend, zo’n gevaarlijke man. Dit was een gangster, misschien een drugsdealer, hield Kamal zichzelf voor.

Op het moment dat hij door wilde lopen, zag hij Hellinger zijn halve hoofd een halve meter naar beneden buigen en iets in het oor van de zichzelf geweldig vindende gangster fluisteren.

Onmiddellijk loerde die met een verbaasde blik zijn kant op. Hij haalde teatraal een hand door zijn zwarte, geoliede haar, baande zich soepel een weg door de meute en slenterde op de beat van muziek die er niet was, in de schaduw van Hellinger naar hem toe. Hij bleef staan en deed de kraag van zijn overdreven dure, roze Zegna-overhemd omhoog.

‘Kamal?’ Zijn stem klonk ontzettend vriendelijk maar net zo glad als de olie in zijn haar.

Uit zijn ooghoeken zag Kamal zijn vroegere vrienden geïnteresseerd dichterbij komen. Altijd op zoek naar rottigheid. Hij knikte.

De man toverde een blinkende haaienlach op zijn gebruikte gelaat en legde zijn zorgvuldig gemanicuurde handen op zijn schouders. ‘Het neefje van Jawad en Rafi bin Mafhoez?’

‘Ja.’

Dat leverde hem een omhelzing op. De jongens waren duidelijk teleurgesteld.

‘Problemen?’ De man wees op zijn blauwe oog.

‘Nee.’

De man tuitte zijn lippen. ‘Mijn naam is Yassir en ik ben blij dat ik je

hier tref? De man knipte met zijn vinger. Onmiddellijk ging Hellingers knuist traag op weg naar zijn binnenzak.

Er ontstond commotie onder de jongens, gespannen blikken onder de capuchons.

Toevallig? Kamal keek hulpeloos naar de reus en deinsde achteruit. Tot zijn opluchting haalde de man geen wapen uit zijn binnenzak maar een gele envelop.

Hellinger gaf de envelop aan Yassir. Die keek er even naar en zei toen: 'Ik was van plan deze bij je thuis aan de deur af te geven. Maar nu ik je hier toch zie.'

Kamal pakte de envelop aan en staaarde er naar. In een zwierig handschrift stond er *Uitnodiging* op geschreven. Een uitnodiging? Wie wilde hem uitnodigen en waarvoor?

Hij keek op en zag talloze nieuwsgierige ogen op hem gericht. Yassir stak zijn beide duimen omhoog en slenterde met in zijn kielzog Hellinger terug naar de patserige limousine.

Nieuwsgierig opende Kamal de envelop. Er zat een kort briefje in:

Beste Kamal,

Hierbij nodig ik je uit in mijn paleis te Bloemendaal. Ik wil een belangrijke kwestie met je bespreken. Op woensdag 10 september ben ik in Nederland en ik haal je om 9.00 uur op.

Je liefhebbende oom Rafi

Dat was Kamal absoluut niet van plan. Hij vond oom Rafi nog griezeli-ger dan de man met het halve gezicht. Oom Rafi was lang en knokig – niet meer dan een lijkleke huid met een skelet, zo smal en licht dat hij bij een fikse windvlaag weg zou worden geblazen. Hij was kaal als de woestijn waarin hij was geboren. Hij had geen wenkbrauwen, maar slechts negen zwarte en twee grijze baardharen. Meer wilde er niet groeien uit zijn doodse gelaat. Zijn ogen herinnerden Kamal aan een graftombe, zwart en ontzield, zo uit een horrorfilm.

Een vlaag kippenvel was over zijn rug gekropen toen hij hem voor de eerste keer ontmoette. Hij had zichzelf vermanend toegesproken: mis-

schien was zijn oom wel heel aardig. Misschien kon hij er niets aan doen dat hij eruit zag als een pas opgegraven zombie.

Daar was Kamal snel van teruggekomen. Het karakter van zijn oom was rijkelijk gruwelijker dan zijn uiterlijk. Binnen de kortste keren had hij knallende ruzie met hem. Zijn oom had gezegd dat zijn vader geen echte moslim was geweest. Hij was een stomme Hollander, een Kaas. Kamal was woedend geworden. Oom Jawad had de ruzie met moeite weten te sussen.

‘Van wie is het?’ vroeg een vroegere vriend.

‘Sodemieter op, man.’

En zo krukte hij zonder om te kijken de Ortelliusstraat uit, weg van zijn verleden. Toen hij nog een laatste blik op basisschool Augustinus wierp, waar hij zoveel lol had gehad met zijn vroegere matties, scheurde een scooter knetterend voorbij en stak de bestuurder grijnzend een middelvinger op.

Strijd boven de spuitjes

‘Salonsocialist!’

Jawad bin Mafhoez balde zijn vlezige hand tot een vuist en knarste met zijn tanden. Dit was een grove belediging; hij zag het aan de glimmende ogen van de presentatrice van het radioprogramma ‘Het debat’. Zelfs de geluidstechnicus, aan de andere kant van het geluidsdichte raam in de kleine radiostudio, keek afwachtend op. Een feestelijk verpakte doos stond op de tafel achter hem.

Een salonsocialist. Pfff, hij? Iemand die alles over heeft voor zijn medemens. Goed, hij was rijk. Belachelijk rijk. Maar je mocht toch wel rijk zijn als socialist. Hij wilde Nederland beter maken en vooral de arme mensen helpen. Daarom was hij tien jaar geleden lid geworden van de PvdA en toen was hij niet rijk. Arm ook niet. Maar het supermarktje aan het Mercatorplein was geen vetpot. Hard werken en altijd open zijn. En toen kwam die erfenis. Die dikke, vette erfenis van zijn oom die onverwacht door een olietanker was overvaren.

Het radiodebat had hij verloren. Daar baalde hij van. En dat terwijl de discussie in het begin uitstekend ging; zijn charme en bulderende lach deden het altijd goed. Ook het middenstuk was prima. Alleen nu het einde... Gelukkig had het programma weinig luisteraars.

Hij streek zijn hand over zijn oliezwarte, met zilvergrijs doorvlochten baard en blies steunend zijn adem uit door zijn neus, die zo groot was als een boortoren. Hij gromde diep vanuit zijn omvangrijke buik in de microfoon: ‘Mevrouw Keuning, mag ik u erop wijzen dat ik één van de gulste donateurs ben van Artsen zonder Grenzen en andere hulporganisaties.’

‘Dat zou ik ook zijn als ik miljardair was,’ snoof mevrouw Keuning, haar knokige lichaam schokte van triomf. Een bot wees zijn richting uit. ‘U heeft uw mond vol over buitensporige inkomensverschillen tussen zwart en wit, maar zelf woont u in een prachtige grachtenvilla en puilt uw bankrekening uit. En waar gaat uw eigen zoon naar school?’

Jawad leunde achterover en legde zijn handen op zijn buik die aan de zijkanten over de leuning van de bureaustoel hing. ‘Ik heb helaas geen kinderen.’

Mevrouw Keuning trok een verbouwereerd gezicht en nam haar notities even door. ‘Mijn fout. Uw neefje Kamal. Waar gaat hij naar school?’

‘Het Baerlercollege.’ Jawad wierp een blik op de klok aan de wand. Bijna vijf uur – het einde van het programma. De radiopresentatrice gaf met haar vinger aan dat het nog één minuut was.

‘Een dure privéschool.’

‘Ik zorg voor Kamal. Zijn vader is verongelukt in Pakistan en zijn moeder is daardoor niet in staat voor hem te zorgen.’ Hij klonk droevig. Dat was het ook, maar het kwam goed uit en energiek veerde hij op. ‘Het is zo’n lieve knul, die alles in het leven kwijt was. Ik doe wat in mijn ogen het beste is voor hem.’ Nu kwam het. Als hij het goed timede had Keuning geen tijd meer om te reageren. ‘En helaas – mevrouw Keuning.’ Hij zweeg een ogenblik voor het effect. ‘Is het niet zo dat alle scholen dezelfde kwaliteit hebben. Daarom pleit ik voor meer geld voor het onderwijs zodat ook die een betere kwaliteit kunnen bieden. Het is belachelijk dat in een rijk land als Nederland er zo’n groot verschil is. Dat is onrechtvaardig, bijna crimineel. Daar laat ik mijn neefje geen slachtoffer van worden.’

Mevrouw Keuning knakte haar hoofd nijdig naar de microfoon en deed haar mond open maar ze werd onderbroken door de presentatrice.

‘En we zijn alweer aan het einde gekomen van het debat. Volgende week van vier tot vijf zijn we er weer. Dan met een discussie tussen...’

Tot Jawads genoeg gleed er een blik van teleurstelling over het gezicht van zijn tegenstandster. Hij wrong zijn lichaam uit de bureaustoel en liep met uitgestoken hand om de ronde tafel heen. Zonder op te staan schudde mevrouw Keuning zijn hand, zuur en zuinig.

Tevreden met zichzelf liep hij de studio uit. De geluidstechnicus had net het cadeau opengemaakt en haalde er een gouden klok uit.

‘Dat is een mooie klok. Goud?’

De geluidstechnicus knikte. ‘Ik heb geen idee van wie het is maar we zullen hem een mooi plekje in de studio geven.’

Zijn bescheiden, gele Audi A4 reed langs het hoofdkantoor van De Nederlandsche Bank aan de Sarphatistraat en sloeg vlak voor de Hogesluis, een indrukwekkende brug met tien doorvaarten, rechtsaf. Toen hij het achterafstraatje, het Achter Oosteinde, in reed, begon zijn mobiel te gonzen. Hij stopte zijn auto direct, staarde ongemakkelijk naar het nummer, haalde diep adem en nam het gesprek aan.

‘Met Jawad.’

‘We hebben een deal,’ zei de man met een zwaar Russisch accent. ‘Opnenko is akkoord. Tien miljoen euro.’

‘En de bom?’ vroeg Jawad.

‘Die wordt over twee weken Nederland binnengesmokkeld.’

‘Hoe?’

De man zweeg even. ‘Als ik dat zou vertellen, dan zou ik je moeten ombrengen.’

De verbinding werd verbroken.

Jawad slikte even, zocht vervolgens een nummer op in zijn mobiel en belde.

‘Met Omar,’ zei een stem in het Arabisch.

‘We hebben een deal.’

‘Mooi,’ klonk het afgemeten. ‘Ik regel het geld.’

Even bleef hij gespannen voor zich uitstaren, startte de auto en reed de laatste honderd meter naar zijn huis. Hij keek omhoog naar zijn vier verdiepingen hoge bezit. Onmiddellijk nadat de erfenis op zijn bankrekening stond, had hij zijn supermarktje verkocht en het monumentale pand Sarphatikade 13 veel te duur gekocht. Nummer dertien was dan een ongeluksgetal maar dat was het voor hem niet. Hij had er alleen maar successen mee gemaakt.

Uit zijn dashboardkastje pakte hij de afstandsbediening van de zwarte garagedeur. Hij was blij dat hij thuis was.

Maha kon toveren met spruiten. Haar Italiaanse gerecht *verdure ai ferri* vond zelfs Kamal lekker en die was lastig. Ze kookte vaak apart voor hem, tot ongenoegen van Jawad. Ze verwende hem teveel. Dat wist ze. Maar ze had zo’n medelijden met hem. En dat medelijden duurde een jaar.

Erst had ze een mengsel van olijfolie, zout, peper en kruiden

gemaakt en die over de spruiten gegoten. Daarna ging het geheel in een schaal de oven in, op tweehonderd graden Celsius. Ze hield de spuitjes in de oven goed in de gaten want het kon heel snel gaan.

Ondertussen prikte ze tevreden in de aardappels en in de vier rundergehaktballen, één voor haarzelf, één voor Kamal en twee voor haar schatje. Met de pannenlappen uit de keukenla onder het witte gasfornuis pakte ze de pan aardappels bij de oren en goot die af. Ze haalde het deksel eraf, strooide zout op de aardappels, deed het deksel erop, schudde kort en liep ermee de eetkamer in waar Kamal en Jawad somber zwijgend tegenover elkaar zaten.

Dat beloofde weinig goeds. Jawad was gespannen thuisgekomen, wat niets voor hem was. Altijd vrolijk maar nu. Er was iets... Misschien kwam het door Kamals blauwe oog. Hij had er nog niets over gezegd maar dat zou wel komen.

‘De aardappels!’ zei ze zo vrolijk mogelijk.

Ze zette de pan op een onderzetter, haastte zich de keuken in en haalde de pruttelende gehaktballen van het lage vuur. Een blik op de oven leerde haar dat ze moest opschieten. Haastig liep ze weer de kamer in, waar Kamal en Jawad nog steeds niet bewogen hadden. Kamal hing met gebogen schouders in zijn stoel en staaarde naar zijn bord en Jawad loerde geërgerd naar Kamal. De sfeer was om te snijden.

‘De gehaktballen!’

Pas toen ook de spuitjesshotel uit de oven op tafel stond doorbrak Jawad de stilte.

‘Het ziet er heerlijk uit.’

Maha glom van trots. ‘Zal ik even opscheppen?’

‘Graag.’

Maha gaf haar man een berg aardappelen, een berg spuitjes en twee gehaktballen en richtte zich tot Kamal. ‘Zal ik voor jou ook even opscheppen?’

‘Ik heb geen trek in spruiten,’ zei Kamal zonder op te kijken.

Maha keek even snel naar Jawad, die als een vulkaan op uitbarsten stond. Ze moest iets doen.

‘Dan maak ik wel een salade voor je,’ zei ze vrolijk, haar stoel achteruit schuivend.

‘Niks daarvan,’ zei Jawad streng. ‘Hij eet het eten dat op tafel staat.’

‘Ik heb geen trek.’

‘Als je nou wat vaker je bord leeg at, dan zou je een stuk sterker zijn,’ smakte Jawad. ‘En misschien kon je dan wat meer van je afbijten. Je hebt bijna altijd een blauw oog. Het lijkt wel of je oogschaduw op hebt. Het is toch geen oogschaduw, wel?’

Kamal gromde niets in het bijzonder.

Maha schepte zuchtend haar bord vol. Ze wist dat haar man zou blijven doorpreken. Zo moest Kamal op kickboksen, karate, gewichtheffen en op vechtsporten waarvan zij nog nooit had gehoord. Wist Kamal wel dat hij van een nobele familie afstamde? Een familie die eerlijk was en voor zichzelf opkwam. Ja, dat wist Kamal wel. Hij had het al duizend keer gehoord. Maar Maha wist dat haar neefje geweld verafschuwde. Hij wilde arts worden. Mensen helpen, beter maken, niet verwonden.

Ze sneed een stuk gehaktbal af en at het op. Jawad was inmiddels aanbeland bij Kamals afstamming. Zijn bloedlijn was rechtstreeks terug te voeren op één van de eerste aanhangers van de profeet Mohammed zelf. Ook de koning van Saoedi-Arabië stamde hier vanaf. Wist Kamal dat wel. Ja hoor, dat wist Kamal wel. Ze zuchtte nog maar eens een keer.

‘Dus doe er wat aan,’ besloot Jawad de preek. ‘Maak je familienaam Bin Mafhoez niet te schande.’

‘Ik heet Sammonicus.’

Maha schrok.

Even viel er een doodse stilte. Toen smet Jawad zijn bestek op tafel en liet dat volgen door een zware vuistslag. Een glas water viel flauw en de spruitjes sprongen als op commando in de lucht. ‘Brutale kameel!’

‘Jawad – alsjeblieft, laten we het gezellig houden,’ zei ze zacht. Ze had er genoeg van.

Haar man keek haar even kort aan, zwaar ademend door zijn neus en knikte grommend.

‘En jij,’ zei ze tegen Kamal, terwijl ze zijn bord halfvol schepte. ‘Eet je eten op.’ Ze verbaasde zich over de strenge ondertoon in haar stem.

Er volgde een onaangename stilte die ze opvulde met nietszeggende verhaaltjes over de buurvrouw en haar hondje en over de stijgende prijzen van de supermarkt. Kamal en Jawad aten zwijgend. Wat haatte ze dit. Ze wilde gezelligheid, vrolijkheid aan tafel. Die jongen verdiende dat. Zijn vader dood en zijn moeder al jaren in een zware coma.

Na de vla dronken ze gezamenlijk thee in de woonkamer. Ze schonk de thee in en keek even naar haar ouwe brombeer op de bank die zijn nieuwste aanwinst, een oude munt, aandachtig met een vergrootglas zat te bewonderen. Het kwam zijn humeur zichtbaar ten goede. Kamal hing onderuit in de fauteuil en speelde de nieuwste FIFA op de Playstation, met zijn enkel op een koeienlederen poef en zijn krukken naast hem op het Perzische tapijt.

Ze zette de theepot op een onderzetter naast het koekblik. Toen ze naast Jawad zat, zei ze vrolijk: 'De thee!'

'Lekker,' zei Jawad en hij gaf haar een kus. De munt borg hij op in de la van zijn enorme mahoniehouten bureau voor het raam, dat uitkeek op dobberend woonboten in de Amstel. Boven in zijn studeerkamer had hij er nog één staan. Precies hetzelfde. Zo was haar man. Als het goed was, was het goed.

'Hoe gaat het met je enkel?' vroeg Jawad, ondertussen zijn sterke thee bedelvend onder scheppen suiker.

'Beter.'

Zijn oom knikte en begon te glimmen. 'Dus binnenkort mag je weer voetballen?'

Kamal drukte zijn voetbalspel op pauze, keek hem aan en probeerde te glimlachen.

'Koekje?' vroeg Maha. Dit voelde beter. De gezelligheid keerde terug. Ze ging met de koektrommel rond. Nadat iedereen genomen had, sloot ze hem weer.

Haar man leek alles weer te zijn vergeten en begon enthousiast te vertellen wat hij allemaal had meegemaakt in de Tweede Kamer. Gekke Geert, zoals hij Geert Wilders, noemde, wilde de koran verbieden. De hele kamer was over hem heen gevallen, zelfs die rechtse ballen van de VVD. Zijn gebulder vulde de kamer en zij zat knikkend te glimlachen zoals ze iedere avond deed.

'Ik ben moe,' zei Kamal plotseling. 'Welterusten.'

Er viel een ijzige stilte.

'Welterusten, Kamal,' zei ze en ze legde haar hand op de arm van haar man.

'Welterusten,' mompelde hij hoorbaar geërgerd.

Kamal krukte stil de kamer uit.

Zijn kamer had rondom hoge ramen en besloeg de gehele bovenverdieping van de grachtenvilla. Meer dan honderdvijftig vierkante meter helemaal voor hem. De kamer stond vol met de duurste apparatuur: een oude flipperkast, een multifunctioneel fitnessapparaat dat hij één keer had gebruikt, een enorme stereotoren van HarmanKardon, een roodfluwelen bioscoopstoel die uitkeek op een enorm scherm aan de wand waar zijn tweede Playstation 3 aan gekoppeld was, maar zijn trots was toch wel het levensgrote doel van 2,60 meter hoog bij 4 meter breed. Voor de ramen erachter had hij grote, dikke matten gezet die als stootkussens fungeerde zodat zijn harde schoten werden gesmoord. Een pop met uitgestrekte armen en een oefenmuurtje beschermden het doel.

De stukjes wand tussen de met gordijnen verduisterde ramen waren behangen met kleurige actieposters van voetbalsterren: Van der Vaart, Zidane, Van Nistelrooy, Henry, Ronaldo. Er was geen enkel stukje behang meer te zien. Alleen de achterwand boven zijn bed was niet beplakt; daar – op een maagdelijk witte muur – hing één foto in een zwarte lijst, een foto van zijn vader die zwaaide, zijn ogen droevig.

Kamal keek er even naar en krukte met een hol gevoel naar zijn bureau bij het achterraam, waar zijn spiksplinternieuwe computer stond, die hij automatisch aanzette. Zonder ergens naar om te kijken plofte hij achter zijn bureau neer en duwde de boeken en tijdschriften weg zodat ze op de grond kwakten. Een doosje slaappillen lag onder de bureaulamp. Hij pakte het, hield het tussen zijn vingers en legde het terug. Hij had al een tijd lang geen slaappillen meer gebruikt. Het ging eindelijk beter met hem. De nachtmerries werden minder. Maar hij voelde zich zo verdrietig, zo eenzaam.

Misschien had hij zijn oom en tante gewoon de waarheid moeten vertellen over zijn blauwe oog. Maar dan moest hij over Cassandra vertellen en dan kreeg hij daarvoor weer op zijn kop. Hij mocht helemaal geen contact meer zoeken met zijn grootvader of zijn gezin.

Het begon te regenen. Het onweer dat buiten had gebroeid, sloeg eindelijk toe. Zware regendruppels roffelden meedogenloos op het platte dak boven hem.

Wat een rottag, dacht hij en hij legde zijn hoofd op het bureau. Zo lag hij tien, twintig minuten, halfluisterend naar de regen. Er raasden allerlei verschillende gedachten door zijn brein. De aanslag op Santford,

zijn vroegere matties, zijn jeugd, zijn oude basisschool, zijn moeder en natuurlijk zijn vader. En altijd maar weer diezelfde vraag: was hij dood? Waarom was hij weggegaan naar Pakistan? Waarom moest hij zo nodig mensen helpen? Waarom was hij niet gewoon thuisgebleven? Dan was zijn moeder niet gek geworden, dan was hij niet dood geweest. Dood – ja, hij was dood. Iedereen wist het. Behalve Kamal. Hij wilde het niet accepteren; hij kon het niet accepteren.

Hij merkte dat hij huilde. Door een waas van tranen keek hij naar de foto van zijn vader die nog steeds zwaaide. En dat zou hij altijd blijven doen. Zwaaien naar Kamal, maar hij zou hem nooit meer kunnen omhelzen. Nooit meer.

Plots voelde hij een woede opkomen. Verbeten veegde hij de tranen uit zijn ogen. Zo kon het niet langer. Hij moest hiermee stoppen. Het verleden was voorbij. Het ging om het nu en de toekomst. Geen Rachid en zijn veertig straatrovertjes meer, geen bezoeken meer aan het Pallas Athena en zijn vader was dood. *Zijn papa was dood*. Hij barstte opnieuw in tranen uit en huilde met een schokkend lichaam. Toen veegde hij de tranen uit zijn roodomrande ogen en haalde diep adem, opgelucht en klaar.

De tune van Windows Vista verwelkomde hem eindelijk. Zijn blik gleed naar de computer. Even overwoog hij om naar zijn Hyves-pagina te gaan maar toen griste hij uit het vuilnisbakje onder zijn bureau een zilverkleurige bal. Zijn omzwachtelde voet legde hij op de rand van het keurig opgemaakte bed neer. Toen gooide hij de voetbal nijdig omhoog en ving hem op met zijn linker. De bal lag onmiddellijk dood op zijn voet.

Hij voelde dat zijn vader nog steeds zwaaide.

Kamal kon bijna alles met een bal. Hij had een ongehoord goede traptechniek. Hij kon de bal overal leggen waar hij wilde. Strak in de kruising? Geen probleem. Een vrije trap van twintig meter? De keeper was bijna altijd kansloos. Hard, subtiel, met een boog, met effect. Hij beheerste het allemaal.

Hij wipte het gewillige balletje op en hield het tien keer omhoog, rustig en met volledige beheersing. Zijn geblleseerde been lag ontspannen op bed. Kamal besloot het wat moeilijker te maken. De bal beschreef een boog naar zijn voorhoofd. Hij kopte hem terug en hield hem weer een paar keer hoog op zijn voet.

Hij grinnikte. Dit was bijna nog leuker dan dat je beide voeten kon gebruiken en kon staan.

Zijn vader zwaaide nog steeds.

Woest knalde hij de bal de kamer door, recht in het gezicht van de onschuldige paspop die gepromoveerd was tot keeper.

Hij bleef even zwaar ademend zitten. Dit hielp ook niet. Was hij gek aan het worden? Zijn blik dwaalde door de kamer en bleef rusten op de cowboyhoed die hij had gekregen toen zijn oom terugkwam van een zakenreis naar Amerika. Onwillekeurig dacht hij terug aan die vreemde schrijver. Er was iets niet pluis aan die schietpartij. De schutter had zo slecht geschoten dat het wel leek alsof hij het met opzet deed. Maar waarom?

Het beeld van het hexagram van de Illuminati drong zich op. Onbewust gleed zijn hand naar zijn ketting. Zijn vingers betastten de ring. Was zijn vader werkelijk een broeder van dit geheime genootschap?

Hij boog zich over het toetsenbord, kraakte zijn vingers en ging aan de slag. Al snel vond hij de site van Peter Santford. De Texaan had al verschillende boeken op zijn naam staan. Ook bleek hij adjunct-directeur van de sensatiekrant Liberty. Voor de rest stond er weinigs interessants op de site.

Vervolgens surfte hij naar www.wikipedia.nl en typte het woord Illuminati in. Boven aan de pagina stond een symbool van een piramide met een alziend oog in de topsteen. Dezelfde als het bovenste tekenje in zijn ring. Snel las hij de pagina door.

In het Latijn betekende het woord Illuminati 'de verlichten'. Oftewel zij die het licht hebben gezien, zij die het begrepen hebben. De orde werd in 1776 opgericht door Adam Weishaupt. Verschillende schrijvers uit die tijd geloofden dat de orde een samenzwering was om regeringen van Europese staten omver te gooien.

Sommige schrijvers, zoals Augustin Barruel en John Robison, verdachten hen er zelfs van achter de Franse Revolutie te zitten. Nadat de orde werd verboden, ging die ondergronds en opereerde vanaf die tijd in het geheim, complotten smedend om een nieuwe wereldorde te scheppen. Eén waar alle macht in handen van slechts een kleine groepering berustte. Iedereen die hen in de weg stond, verdween.

Kamal leunde achterover, zijn handen achter zijn hoofd. En dacht aan

de schutter die Santford probeerde te vermoorden. Was die man een Illuminaat? Wat moest zijn vader met dit genootschap? En waarom had zijn grootvader er een boek van? Een ongemakkelijk gevoel bekreep hem.

Achter hem klonk een krakende klap. Hij schrok en draaide zich met een ruk om. Het gordijn bolde op. Tot zijn opluchting besepte hij dat er nog een raam openstond. Buiten bulderde het onweer en wakkerde de wind aan. Hij krukte naar het raam om het dicht te doen en keek naar beneden, het Achter Oosteinde in.

Het was donkerder dan normaal. Een zwarte kat schoot onder een auto met een lekke band. De wind joeg wat folders tegen een met prikkeldraad omwikkelde schutting. Zijn ogen dwaalden omhoog en bleven rusten op een kapotte veiligheidsverlichting. Gek, ze waren vorige week allemaal nog gecontroleerd, bedacht hij. En toen zag hij het – daar loodrecht onder de kapotte lamp, bewoog iets in de schaduw. Hij hield zijn adem in en tuurde gespannen de duisternis in. Wat was het?

Een bliksemflits verlichtte de straat slechts een tel en toen ontwaarde hij de graaiende takken van een overhangende wilg.

Takken.

Grinnikend sloot hij de gordijnen. Je moet jezelf geen dingen gaan inbeelden, hield hij zichzelf voor.

Buiten, verborgen in het donker van de wilgentakken, leunde de schrijver met zijn schouder tegen een met graffiti bekalkte schutting. Hij tuurde vanonder zijn kletsnatte cowboyhoed naar het slaapkamerraam van Kamal. Een sigaret bengelde tegenstribbelend aan zijn onderlip. Het natte hoge gras stonk naar kattenpis. Het maakte hem niets uit. Hij had alles over voor het genootschap.

Hij spuugde de peuk in de modder en duwde hem met de punt van zijn laars verder de prut in. Uit zijn binnenzak haalde hij een zwarte Nokia en duimde hem aan.

‘Ja?’

‘Hij slaapt.’

Hij trok zijn hoed verder over zijn ogen en deed de brede kraag van zijn lange leren jas omhoog. God, wat had hij trek in cola.

Barbarossa

‘Ik vind het zo fantastisch dat jullie dit doen,’ zei de graatmagere vrouw terwijl ze energiek haar duimen opstak. Op de tafel voor haar stonden een beker dampende koffie en roodwitte collectebussen met het logo van Artsen zonder Grenzen. ‘Mijn naam is Ans en ik ben de coördinator van vandaag.’

Cassandra wiebelde op haar stoel en keek de door TI-buizen verlichte, kale ruimte rond. Jonge, serieuze gezichten maar geen Kamal. Dat was een tegenvaller. Als die Winston gelogen had, dan...

Het was twee dagen geleden dat ze met hem naar die lezing was geweest. Daarna had ze hem alleen een paar keer op school gezien en leek hij haar te ontlopen. Vandaag zou ze hem spreken. Zeker weten – als hij kwam tenminste.

Vanochtend had ze zelfs een spreuk uit haar heksenboek op hem losgelaten. Hiermee zou hij haar op moeten merken.

‘Eigenlijk zijn jullie nog te jong om te collecteren, maar onder begeleiding van een volwassene mag het wel.’ Ans wees met een grote glimlach naar een weinig modieuze kudde mannen en vrouwen bij de uitgang.

Hier had ze dus helemaal geen zin in. Bedelen aan de deur. En dan ook nog met zulke types. Als Kamal niet zou komen dan moest ze zien weg te komen. En snel ook.

Ans babbelde enthousiast verder over de volkswijk waarin ze gingen collecteren. Cassandra’s ogen dwaalden af naar de ramen waarachter een hete zomerzon voor een plezierige vrijdagmiddag zorgde. Ze had ook in het zwembad kunnen liggen en niet hier met die...

Op dat moment ging de deur open en strompelde Kamal, ondersteund door één kruk, binnen. ‘Sorry dat ik zo laat ben,’ zei hij nauwelijks hoorbaar.

‘Kamal!’ riep Ans uit. Ze omzeilde de tafel maar net en liep hem met

uitgespreide armen tegemoet. Na een uitgebreide knuffel hielp ze hem op een stoel vooraan.

‘Jongens en meisjes, dit is Kamal Sammonicus. Zijn vader werkte voor Artsen zonder Grenzen en hij gaat zo wat meer vertellen over het werk dat zijn vader deed.’

Cassandra voelde haar hart bonken. Wat een kanjer. Hij was helemaal lekker met dat korte, warrige haar van hem maar vooral zijn ogen, die ondoorgroendelijke, donkere ogen. Ze zag hem de zaal rondkijken en toen zijn ogen haar opmerkten, schrok hij zichtbaar. Ze zwaaide even onopvallend met haar vingers. Hij lachte schaapachtig en zwaaide terug. De spreuk had in ieder geval gewerkt.

Ans ratelde haar verhaal af.

Cassandra ving slechts flarden op. Het was geweldig dat ze gingen collecteren en dat het belangrijk was dat ze veel geld gingen ophalen, want er was zo veel ellende in de wereld. Maar goed, die verging toch in 2012. Blah, blah, de reden dat ze hier zat was Kamal.

Natuurlijk had hij haar niet gebeld. Ze had het kunnen weten. Dat doen zulke jongens nooit. Veel te knap, veel te veel aandacht. Daarom had ze zelf wat meer initiatief genomen. Ze had hem een paar keer op school gezien maar afgezien van een keertje hallo had hij niet met haar gesproken. Ze was geen opgever en na wat spuurwerk had ze ontdekt dat hij lezingen gaf voor Artsen zonder Grenzen. Ook bleek hij veel vrienden te hebben maar geen échte. Hij was een einzelgänger die goed kon leren.

‘Ga je gang, Kamal,’ zei de vrouw terwijl ze druk applaudisserend opzij stapte. Het publiek volgde gretig haar voorbeeld.

Kamal richtte zich op en zei: ‘Mijn vader was arts die de wereld wilde verbeteren. Daarom besloot hij voor Artsen zonder Grenzen te gaan werken. Helaas is hij omgekomen. Zijn vliegtuigje stortte neer in een afgelegen berggebied in Pakistan.’

De zaal snakte naar adem.

Cassandra’s mond voelde droog. Dus dat was er met zijn vader gebeurd. Ze zag hoe Kamal haar kort aankeek, tranen in zijn ogen.

Na – voor haar gevoel – een eeuwigheid begon hij te spreken, langzaam en bijna hypnotiserend. Hij vertelde dat hij ook arts wilde worden en dat de mensen van Artsen zonder Grenzen uitstekend maar ook gevaarlijk werk deden. Hij vertelde over de landen waarin de hulporga-

nisatie actief was en dat het belangrijk was dat ze dit bleven doen. Hier-voor was geld nodig.

Na ongeveer tien minuten besloot Kamal zijn presentatie en ging hij onder daverend applaus zitten.

‘Dank je, Kamal,’ zei Ans ingetogen en ze richtte zich tot de collec-tanten. ‘We collecteren in tweetallen en als...’

Cassandra veerde op en zwaaide een vinger in de lucht. ‘Mag ik met Kamal collecteren?’

‘Ik weet niet of...’ zei de vrouw onzeker naar Kamal kijkend.

‘Het gaat al een stuk beter met mijn enkel,’ zei hij tegen Ans en hij richtte zich tot Cassandra. ‘Als jij de collectebus maar vasthoudt.’

Cassandra straalde en voelde de blikken van de andere meisjes in haar rug priemen. Mooi zo.

Na een uur collecteren staken ze de Koninginneweg over. Hun collecte-bus was dankzij Cassandra goed gevuld. Ze was zo levendig en enthousiast. Ze had met haar charme menig stugge Amsterdammer weten over te halen om toch een paar euro in de bus te stoppen.

Kamal keek opzij naar de vrolijkpratende Cassandra. Een zachte bries liet haar rode krullen dansen op de beat van een voorbij denderen-de tram.

‘Cassandra,’ zei hij zacht.

Ze bleef staan en keek hem vragend aan.

Hij aarzelde en keek naar de grond.

‘Wat?’

‘Ik wilde je nog bedanken dat je me vorig jaar onder je bed hebt ver-stopt.’

Ze glimlachte.

‘En ik vond het net ook erg...’

Haar ogen flitsten op.

Kamal twijfelde. Was het afkeer of vond ze hem leuk?

Een harde claxon scheurde hem uit zijn overpeinzing. Door het por-tierraam van een zwarte taxi perste zich een zwaarbehaarde, maar kale man, die in plat Amsterdams riep: ‘Hé tortelduifjes, als jullie willen zoe-nen, zoek dan een steeg op.’

Kamal realiseerde zich toen pas dat ze midden op straat stonden en

trok al krukkend Cassandra naar het trottoir.

Cassandra giechelde terwijl de taxi verderreed.

Lachte ze hem uit? vroeg hij zich af. 'Kom op, we gaan onze collectebus inleveren,' zei hij nors.

Nadat ze de collectebus hadden ingeleverd, wilde Kamal zijn oombellen om hem op te halen.

'Je kan ook bij mij achter op de fiets,' zei Cassandra haar bagagedrager strelend.

Kamal glimlachte ongemakkelijk. 'Nog steeds geen succes met je bezem?'

Ze schudde haar rode krullen en keek hem ondeugend aan. 'Ik bijt niet, hoor.'

Ze stapte op haar fiets en Kamal sprong achterop. Vrolijk kletsend koerste ze door het drukke verkeer, rood licht negerend zoals de rest van Amsterdam. Boven de stad pakten zich donkergrijze onweerswolken samen. Hierdoor leek iedereen nog meer haast te hebben dan normaal. Alle auto's leken op oorlogspad.

Kamal hoefde bijna niets te zeggen. Cassandra babbelde en babbelde en babbelde over alles wat haar interesseerde. Ze haalde een wagen linksom in en kon net op tijd een tegenligger ontwijken door de stoep op te stappen. Door deze uitwijkmanoeuvre sneed ze het kruispunt af en crosste ze een stuk over het trottoir, zigzaggend door het winkelende publiek.

Plots hoorde hij een motor gieren. Een rode auto met blinkende chromen bumpers spoot door rood het kruispunt over. Even twijfelde Kamal of het politie was, maar die reed niet in zulke blitse wagens. Vast een of andere gangster. Kamal wierp een blik op de chauffeur. Hij kon het van die afstand niet goed zien maar dacht een cowboyhoed te ontwaren. Was het die Amerikaanse schrijver? Dat zou toevallig zijn.

Cassandra stuurde een straat in en de cowboy verdween uit het zicht. Waarom wist Kamal niet maar hij verwachtte half en half dat de rode auto hen zou volgen, maar toen Cassandra een andere straat in sneed, verscheen de auto niet meer.

Wat was er met hem aan de hand? Hij was zo achterdochtig. Het was gewoon toeval geweest. Amsterdam was net een dorp. Hij lachte. Wie zou hem willen achtervolgen?

‘Wat is er zo grappig?’

‘Hm?’

‘Je lachte.’ Cassandra probeerde over haar schouder te kijken, wat resulteerde in een verkeerschaos waardoor het hart van Kamal zijn keel in schoot. Twee auto’s moesten vol in de remmen. Een vrachtwagen remde gierend, schoof schuin door, alsmar door en kwam toen vlak voor de voorband van hun fiets tot stilstand.

Kamal voelde de warmte van de remmen op zijn gezicht.

De trucker vloekte en zwaaide woedend met zijn vuist. Cassandra fietste vriendelijk zwaaiend door.

Uiteindelijk kwamen ze veilig aan op de Sarphatikade. Op de singelgracht ploegde een sloep, een spoor van bruin, klotsend water achter zich aan trekkend.

‘Bedankt.’

‘Bedank me niet maar geef me het nummer van je mobiel.’

Kamal keek haar schaapachtig aan en gaf haar zijn nummer. Ze toetste het meteen in haar mobiel in.

‘Ik heb eergisteren onderzoek gedaan naar de Illuminati,’ zei Kamal ongemakkelijk. Hij wist niet zeker of hij het erover moest hebben.

Cassandra staarde hem verrast aan. ‘Ga jij ook al geloven in die samenzweringstheorieën?’

‘Het is wel vreemd. Wat moest mijn vader met zo’n ring?’

Cassandra haalde haar schouders op. ‘Misschien heeft hij hem ooit ergens gekocht.’

‘Mijn grootvader heeft een boek met op de goudkleurige kaft hetzelfde symbool als van de Illuminati. Het lag in de kleine bibliotheek open en bloot op het bureau.’

Cassandra’s ogen werden groot als schoteltjes. ‘Spannend, een mysterie,’ zei ze, handenwrijvend. ‘Een geheim. Ik ga op onderzoek uit.’

Kamal had spijt dat hij het had gezegd. ‘Nee, doe dat maar niet. Het is ...’

‘Te gevaarlijk,’ zei ze lachend. ‘Oude Fred sluit me hoogstens op in mijn kamer.’

De eerste regendruppels sloegen te pletter op de straatstenen om hen heen. Ze keken beiden omhoog.

‘Regen,’ zei ze geërgerd. ‘Nou toedoele!’ Ze stampte op haar pedalen.

Kamal keek haar hoofdschuddend na. Toen ze de Sarphatikade verliet, loste ze op in het drukke spitsverkeer, Hij keek nogmaals naar de hemel. Ze zou kletsnat thuis komen.

De regen viel loodrecht uit de hemel. Snel krukte hij de brede trap van grijs hardsteen op en opende hij de drie meter hoge voordeur. Binnen wilde hij net zijn jas ophangen, toen oom Jawad de trap af kwam gestampt.

‘Hé Kamal, ga je meer naar Gillissen?’ vroeg hij. ‘Er is een speciale munt binnengekomen.’

‘Ik moet om halfzes bij de fysio zijn.’

‘Dat redden we makkelijk. Ik breng je wel.’ Zijn oom haalde een rode paraplu met ‘Leve de PvdA’ erop uit de paraplubak. Ze liepen de trap af naar het souterrain en volgden de kale gang naar de achterdeur. Buiten opende hij de paraplu en sloeg hij een arm om Kamal heen. De Audi stond op de oprijlaan geparkeerd. Zijn oom sleurde hem mee terwijl de regendruppels op de paraplu roffelden.

Het had kort maar hevig geregend. Buiten waren de klinkers nog hier en daar vochtig en de plassen op het golvende wegdek zouden spoedig worden verdreven door de warme namiddagzon. Luxe sloepen dobberden tevreden in de gracht voorbij, hun trotse eigenaren aan het roer. In het schemerige antiekwinkeltje aan de Nieuwe Keizersgracht sluimerde de geur van ouderdom overal.

Oom Jawad hing gretig over de glazen toonbank en bestudeerde met een loep een gouden munt. De kromme eigenaar, meneer Gillissen, wees met zijn knokige vinger op een symbool op het geldstuk. Zijn huid leek wel van perkament.

‘Het is Venetiaans,’ zei meneer Gillissen, zijn lippen met zijn tong natmakend. ‘Zestiende eeuw.’

Kamal rolde met zijn ogen. Dat zou weer een smak geld gaan kosten. Zijn oom was een harde zakenman maar als het om munten ging was hij net een kind in een snoepwinkel.

Zijn oom streelde teder over de munt. ‘Waarvandaan?’

Meneer Gillissen glimlachte tevreden. ‘Uit een wrak voor de kust van Tunis, een Osmaanse galei.’

‘Barbarossa?’

Meneer Gillissen knikte. ‘Volgens historici hoorde dit schip bij een konvooi dat onder commando van de piratenadmiraal Barbarossa drie weken daarvoor een stad op Corfu had geplunderd. De piraten stuitten na een zware storm op Genuese schepen en na een korte zeeslag was de galei gezonken.’

Kamal zuchtte toen hij de naam Barbarossa hoorde. Oom Jawad verzamelde munten uit de hele wereld, maar zijn grote liefde waren munten uit de zestiende eeuw en dan vooral die te maken hadden met Barbarossa, een piraat die in de zestiende eeuw het hele Middellandse Zeegebied onveilig maakte. Zijn thuishaven was Djerba, een eiland voor de kust van Tunesië.

Plots viel zijn blik op een amulet in de vorm van een vijfpuntige ster, uitgestald in een glazen vitrinekast. Zou Cassandra dit een leuk cadeau vinden?

‘Ik koop hem,’ zei oom Jawad.

‘Hij is niet goedkoop.’

‘Ik koop hem.’

‘Mag ik deze hebben?’ vroeg Kamal, wijzend op de amulet. ‘Alsjeblieft?’ Hij wist dat zijn oom in een opperbeste bui was en hem niets zou weigeren.

‘Túúrlijk, jongen.’

‘We gaan ijs bij de gebroeders Koud kopen!’ bulderde oom Jawad opgewekt, toen ze voorbij de monumentale palmenkas van de Hortus Botanicus reden. ‘Het is feest.’

Kamal lachte. Zijn oom zocht altijd een excuus om ijs te halen. ‘Ik moet wel om halfzes bij de fysio zijn.’

‘Gaan we makkelijk redden. En bovendien, ijs is goed voor je enkel.’

De Audi sloeg af en zoefde de Plantage Middenlaan op. Na een paar keer rechts afgeslagen te zijn, vond zijn oom op de hoek met de Plantage Muidergracht een parkeerplaats.

Een paar minuten later zaten ze allebei voldaan aan een oblie met slagroom te likken. Oom Jawad had zich tevreden in een rieten stoeltje geperst en Kamal had zijn geblesseerde enkel op een stoel tegenover hem gelegd.

Het was nog roerig op straat. Er waren zelfs nog veel kinderen aan het spelen. Hij zag een leuk meisje met rood haar voorbij fietsen. Hij

moest direct aan Cassandra denken. Hij hoopte maar dat ze geen risico's zou nemen om het boek van de Illuminati te vinden. Zijn gevoel vertelde hem dat er gevaar dreigde.

In de tien minuten dat ze daar zaten groetten veel voorbijganger oom Jawad. Sommigen schudden hem zelfs de hand. Kamal was het gewend. Zijn oom Jawad had voor iedereen een joviaal woordje klaar.

‘Hoe gaat het met de kleine, mevrouw Cohen? Job heette hij, toch?’

‘Mijn deelneming met het verlies van uw moeder, meneer Aziz.’

Zijn oom vergat alles behalve mensen.

Kamal slikte de laatste obliekoek door en sloot zijn ogen, genietend van het zonnetje.

‘Well, hello!’

Kamals ogen schoten open. Een grote witte cowboyhoed blokkeerde de zon. Voor hem stond de Amerikaans schrijver, Peter Santford, met een uitgestoken hand met stompe vingers. Aarzelend pakte hij hem vast en werd bijkans door elkaar geschud. Kamals arm voelde alsof hij er bijna uit was gerukt.

‘Sorry, maar ik ben je naam vergeten,’ zei Santford in het Engels.

‘Ik heb mijn naam nooit gezegd, maar het is Kamal.’

De dikke hand was nu onderweg naar zijn oom, die de cowboy geamuseerd opnam.

‘Hallo, mijn naam is Peter Santford,’ zei hij, de hand van oom Jawad schuddend.

‘Ik ben Jawad bin Mafhoez.’ Zijn Engels was vlekkeloos. Kamal wist dat hij aan de universiteit van Harvard had gestudeerd.

‘U bent de beroemde zakenman? Zakenman van het jaar 2008?’

Oom Jawad schuifelde gegeneerd op zijn stoeltje, dat kraakte onder de schaamte. ‘Ja, en u bent?’

‘Ik ben schrijver en Kamal was op mijn lezing. En...’

‘Kamal op een lezing?’ bulderde zijn oom van plezier. Hij porde Kamal in zijn zij die bijna van zijn stoeltje vloog. ‘Boeken en Kamal?’

De schrijver kuchte. ‘Niet bepaald het type, hè. Maar ik zag hem hier toevallig zitten en ik dacht, kom ik trek de stoute schoenen aan. Ik wil hem een aanbod doen.’

Kamal had geen idee waarover dit ging.

‘Een aanbod?’ Oom Jawad leunde achterdochtig voorover. ‘Wat voor

een aanbod?’

Santford schudde met zijn hoed. ‘Ik verzeker u, mijn motieven zijn oprecht. Ik zou graag zijn ring willen kopen.’

‘Zijn ring?’

‘Die is niet te koop,’ zei Kamal direct. ‘Hij is van mijn vader geweest.’

‘Welke ring?’ vroeg zijn oom.

‘Het is een ring van de Illuminati,’ zei de schrijver gretig. ‘En ik ben bereid om goed te betalen.’

‘De Illuminati...’ zei oom Jawad. Er klonk een vreemde vibratie door in zijn stem. Uit de poriën naast zijn neus verschenen zweetdruppeltjes. ‘Nog nooit van gehoord.’

Kamal zag direct dat zijn oom loog. Zijn oom kon niet liegen. Hij was altijd eerlijk en oprecht.

‘Ik zei: de ring is niet te koop.’ Kamal stond op, ten teken dat het gesprek afgelopen was.

‘Ho, ho, Kamal, niet zo snel, hoeveel bied je?’

De cowboy stond op. ‘Honderdduizend dollar.’

Oom Jawad floot tussen zijn tanden door. ‘Wow, honderdduizend dollar. Dat is veel geld voor een ring.’

‘Hij is niet te koop,’ mopperde Kamal.

De cowboy stak zijn hand uit. ‘Ik begrijp het. Mocht je van gedachten veranderen, mail me dan. Je vindt mijn gegevens op mijn site onder het kopje contact.’ Hij gaf Kamal een joviale schouderklop.

Santford en zijn oom schudden elkaar de hand en ook zijn oom kreeg een schouderklop.

De cowboy liep weg en verdween in de menigte.

Toen ze weer zaten, bestelde oom Jawad weer twee ijsjes. ‘Zo en nu moet je me het hele verhaal maar eens vertellen.’

Kamal knikte en begon met zijn verhaal maar besloot niets te vertellen over de plannen van Cassandra om het boek van de Illuminati te zoeken.

Op het moment dat Kamal vertelde hoe hij de schrijver had ontmoet, stapte de cowboy in zijn rode Lincoln. Uit zijn binnenzak haalde hij zijn mobiel.

‘De volg- en af luisterapparatuur is geplaatst. Ik heb de microchip in hun jas geplant. Nu kunnen we ze overal volgen.’

‘Goed gedaan.’

Lady X had hem een compliment gegeven. Dat gebeurde niet vaak.
De Lincoln spoot suizend weg.

Tijdens het diner zaten ze aan de lange tafel. Cassandra zat aan het ene eind en haar stiefvader, Frederius, en haar moeder verliefd keuvelend aan het andere. Ondanks dat er toch zo’n tien meter tussen haar en het kleffe stel zat, viel het Cassandra op dat haar moeder weer iets aan haar gezicht had laten verbouwen. Haar ogen waren wat verplaatst, iets groter ook, net poppenogen. En zag ze het nu goed? Ze boog wat voorover en zag ook dat haar moeders borsten een cup waren gegroeid. Nog even en ze had geen airbag in de auto meer nodig. Er was nu werkelijk niets meer wat aan haar moeder van twee jaar geleden deed denken. Haar paspoort had ze al zes keer moeten vernieuwen, want geen enkele douanebeambte geloofde dat de foto haar moeder was. Het leverde nogal genante vertoningen op Schiphol op. Haar moeder zag er dan wel uit als een strakgetrokken paspop met een wespentaille maar ze kon vloeken en tieren als een piratenkapitein. Zelfs Pollux, haar dwergpoedeltje, leek er niet van overtuigd dat de vrouw aan tafel zijn baasje was. Vanuit zijn mand bekeek het mormel argwanend Cassandra’s moeder. Haar stiefvader, Frederius, keek met een verlekkerde blik naar zijn creatie. *Nog even en hij vreet haar op*, dacht Cassandra, *ik moet hier weg*. Ze gruwde van die twee. *Ik zal ze even op de kast jagen*.

‘Ik sprak Kamal vanmiddag nog.’

Hoewel ze het zacht zei, viel het geanimeerde geflikflooi onmiddellijk stil. Haar moeder probeerde woedend te kijken, maar haar opgetrokken poppenogen verhinderden dat. Frederius legde zijn mes en vork neer, veegde met een servet zijn lippen af en tuurde streng over tafel.

‘Ik wil niet dat je met Kamal omgaat. Hij is een crimineel en...’

‘Hij is geen crimineel. Hij heeft al een jaar lang niets gedaan wat in strijd is met de wet.’

Haar stiefvader keek haar vaderlijk aan. *God, wat haatte ze dat*.

‘Je bedoelt dat hij al een jaar lang niet is gepakt. Dat is wat anders. Eens een crimineel altijd een crimineel.’

‘Hij doet vrijwilligerswerk voor Artsen zonder Grenzen.’

Frederius trok zijn wenkbrauwen op. ‘Hij? Hij zal wel weer een duis-

ter plannetje hebben. Ik zal morgen even de directeur van Artsen zonder Grenzen bellen dat ze de inhoud van de collectebussen goed moeten natellen. Geloof me, die jongen is nergens goed voor. Sinds zijn geboorte wist ik dat hij een misbaksel was, een mislukkeling.'

Cassandra sprong overeind, haar stoel kletterde achterover op de houten vloer, en ze smeed haar servet over tafel. 'Dat moet u zeggen. U bent dokter en u kunt mensen beter maken maar wat doet u? U lift ogen, u vergroot borsten, u zuigt vet uit billen! Wie is er hier nu een mislukking?'

Zijn blik werd duister. 'Ik heb heel lang mensen beter gemaakt, heel lang. Ik heb mijn deel gedaan. Nu doe ik iets wat ik leuk vind en wat bovendien uitstekend verdient.'

'Je bent een geldwolf.'

'Inderdaad, en daar is helemaal niets mis mee. Geld zorgt ervoor dat de wereld blijft draaien.'

'Schatje, we maken ons zorgen om je,' zei haar moeder met onbezorgde ogen.

Haar stiefvader knikte wijs en vouwde zijn lange vingers in elkaar. 'We vinden dat je therapie helemaal niet helpt. Je praat met een psychiater, een psycholoog.' Hij zuchtte en zweeg even. 'Vergeet niet vanavond naar yoga te gaan. Daar word je rustig van.'

Cassandra kookte van woede. Stampvoetend raasde ze naar de deur. Haar moeder staarde haar met die afschuwelijke poppenogen verbaasd na.

'Alsjeblieft, stel je moeder niet nog meer teleur,' zei hij rustig. 'Het is al erg genoeg dat je een heks denkt te zijn.'

Dat was de druppel. Hier zou hij voor boeten. Ze zou zijn Illuminati-boek stelen. Eens kijken hoe hij daarop zou reageren. Terwijl ze de tranen uit haar ogen veegde stampte ze de trap op. En op derde verdieping loerde ze om zich heen. Ze snelde naar de deur van de kleine bibliotheek. Met een bonkend hart glipte ze naar binnen. Even hield ze haar adem in toen ze de witte menschedel zag, haar aanstarend alsof ze een lekker hapje was.

Het boek lag niet meer op het bureau. Zo makkelijk, kon het natuurlijk niet zijn. Zo ging het alleen in films. Gelukkig was de bibliotheek niet groot. Er zat niets anders op dan alle boeken langs te lopen.

Het hexagram, de zespuntige ster van de Illuminati op een dik boek

met een goudkleurige kaft. Een goudkleurige kaft. Dat was haar aanwijzing. Daar moest ze mee beginnen. Het zorgde ervoor dat ze niet alle boeken hoefde door te spitten.

Als een wervelwind ging ze langs de boekenkasten. Er waren veel boeken over de vroegste geschiedenis van de aarde en het merendeel daarvan ging over Sumerië. Ze herinnerde zich haar vader, haar echte vader. Hij was archeoloog met als specialisatie Sumerië. Deze vroegste beschaving lag gedeeltelijk verborgen onder het zand van het huidige Irak. Haar vader had voor zijn carrière gekozen. Oude potjes en teksten opgraven in plaats van samen met zijn dochtertje van drie naar de diertuin te gaan. Ze had sinds haar derde verjaardag niets meer van hem gehoord.

Gejaagd zocht ze verder. Een aantal boeken ging over astronomie en dan in het bijzonder over een zoektocht naar een planeet die wetenschappers de mysterieuze naam Planeet X hadden gegeven. Ook vond ze vier boeken die over heksenspreuken gingen. Deze moest ze later maar eens doornemen.

Eindelijk vond ze het boek met de Illuminati-ster op de kaft. Met trillende handen bladerde ze erdoorheen. Het was alsof een ijsskoude hand haar hart vastgreep. Dit boek was kwaadaardig. Ze voelde het in haar ziel. Beelden schoten door haar hoofd. Een zwarte koffer. Een helle flits die alles in de omgeving platbrandde. De aarde huilde. En daar door die poort, kwamen ze terug. Ze. De oude goden.

Met een gil trok ze zich los van het boek. Op haar vingers verschenen kleine brandblaren. Ontzet staarde ze ernaar en half struikelend rende ze de bibliotheek uit.

6

De schim in de steeg

‘Maak je gedachten leeg,’ zei de yogagoeroe zacht, bijna zoemend.

Cassandra Morgana zat met gesloten ogen in kleermakerszit op een dikke, naar zweet ruikende judomat die de vloer van de benauwde ruimte geheel bedekte. Ze had haar handen op haar knieën en haar handpalmen wezen naar het plafond waar een ventilator zijn ritmische rondjes maakte. Ze hield haar wijsvinger tegen haar duim en probeerde de zeurende pijn van haar brandwondjes op de toppen van haar vingers weg te denken.

‘Haal diep adem,’ zei de goeroe hypnotiserend.

Cassandra zoog haar longen vol lucht. Een vleugje wierrook verdrong de zweetlucht in haar neus.

‘En adem uit.’

Cassandra ademde uit. Ze merkte dat ze ontspannen begon te worden. Iets wat niet gewoon was voor haar. Zeker niet, na wat er net gebeurd was. Halsoverkop had ze haar yogaspullen bij elkaar gegraaid en was ze weggevlucht. Ze besepte nog steeds niet goed wat er gebeurd was. Hoe kon een boek brandwonden veroorzaken? En afgrijselijke beelden in haar hoofd oproepen?

‘En adem in.’

Dit kon gewoon niet. Ze zag zichzelf dan wel als heks maar ze was eigenlijk een nuchtere meid die niet in het bovennatuurlijke geloofde. Ze deed het meer om haar moeder te dwarsbomen. En dat lukte goed.

‘En adem uit.’

Ze was blij dat ze toch naar yoga was gegaan. Hierdoor kon ze haar gedachten ordenen en werd ze wat rustiger, want ze was – zoals vrienden haar typeerden – een nogal druk type. De rest van de wereld vond haar een ‘takkewijf met een veel te grote bek’.

‘En adem in.’

Dat was ook de reden dat ze hier zat. Ze moest rustiger worden.

Zeker na het incident van twee weken geleden. Op de introductiedag was ze nogal uitgevaren tegen Winston Tevreden. Hij had er met zijn dikke kont voor gezorgd dat het vlot bij het onderdeel vlot varen omsloeg. Zo konden ze de eerste prijs wel vergeten. De arme Surinaamse jongen wist niet wat hem overkwam. Hij was halsoverkop door het struikgewas gevlucht met een ziedende Cassandra in zijn kielzog.

Op dat moment was de schooldirectrice in haar regenlaarzen voorbij gewandeld. Dat resulteerde in een zeer serieus gesprek met de directrice, haar mentor, de maatschappelijk werker, de schoolpsycholoog, de zorgcoördinator, haar moeder en nog een paar mensen van wie ze zich de functie niet meer kon herinneren. Zo kon het niet langer, had de directrice gezegd. Vorig schooljaar was het ook al zo. Dit probleem moest in de kiem worden gesmoord. En daar waren haar mentor, de maatschappelijk werker, de psycholoog, de zorgcoördinator, haar moeder en die andere mensen het mee eens. Er moest iets gebeuren.

Cassandra moest in therapie. Er werd dezelfde dag – want anders kon ze nog verder ontsporen – opnieuw een afspraak gemaakt met haar psychiater, een aardige vrouw met een zenuwtrek aan haar linkeroog en soms aan haar rechteroog, afhankelijk van haar bui. Na de eerste sessie kreeg ze pillen voorgeschreven en werd voor haar besloten dat ze haar agressie kwijt moest en om tot rust te komen moest ze in plaats van een keer twee keer in de week aan yoga gaan doen. Zodoende zat ze ook deze kleffe vrijdagavond te puffen, te ontspannen en vooral niet na te denken. De pillen had ze bewaard voor Pollux, het kuitenbijtende dwergpoedeltje van haar moeder. Ze had het beestje een halve pil gegeven. Pollux had een dag geslapen.

‘Maak je gedachten leeg.’

Gelukkig was de yogacursus in hetzelfde gebouw gevestigd als waar ze al jaren zonder al te veel succes een dure heksencursus volgde. Heks worden was toch niet zo gemakkelijk gebleken. De hoofdheks had er keer op keer op gehamerd dat Cassandra erin moest geloven anders zou het nooit lukken. Een smerig drankje mengen lukte al aardig maar iemand in een pad veranderen was toch wel te moeilijk. Niet dat ze de indruk had dat de hoofdheks het wel kon. Het enige wat zij leek te kunnen, was elke maand een grotere en vooral duurdere auto tevoorschijn toveren. Een bezem gebruikte de moderne heks allang

niet meer.

Aansluitend liep ze daarna het gangetje door naar het zweterige yogakamertje.

In het begin had ze iedereen zweverig gevonden. Allemaal types die in de kleedkamer hun geitenwollen sokken netjes in hun sandalen stoppen. Een man met een enorme uilenbril had zelfs gevraagd of ze mee wilde naar het bos. Cassandra was meteen op haar hoede geweest. Was dit een kinderlokker? Ze had hem bijna een klap verkocht. De hand was al onderweg, toen de man er snel aan toevoegde dat hij met bomen kon praten. Cassandra kon zich nog net inhouden om meneer Uilenbril niet om te hakken.

‘Wil jij ook leren om met bomen te praten?’

‘Nee, ik praat al te veel.’ En dat was waar. ‘Ik probeer te minderen.’

Inmiddels vond ze het niet erg om er iedere vrijdagavond heen te gaan. En daar kwam bij dat het mediteren begon te werken. Ze werd minder druk en praatte minder.

‘En adem uit.’

De yogales werd besloten met een zachte gongslag. Het was voor Cassandra het startschot om op te springen, tot ziens te roepen, de zaal uit te spurten, de trap af te denderen, de deur open te smijten, op haar fiets te springen, van haar fiets te springen om de ketting van haar voorwiel en het rek te halen, weer op de fiets te springen en in hoog tempo weg te scheuren.

Het zaaltje van de yogagoeroe was vlak om de hoek van Kamals huis. Ze fietste langs het Amstelhotel over de Hogesluisbrug waaronder een sloep voer. Op het einde van de brug remde ze wild. Ze tilde haar fiets op en holde de trap af die naar de Sarphatikade leidde. Ze sprong op haar fiets en besloot om achterom te gaan. Bij de hoek met het Achter Oost-einde minderde ze vaart en toen ze de straat in reed, probeerde ze haar ademhaling te reguleren. Zo rustig en ontspannen mogelijk fietste ze richting zijn huis.

Er brandde nog licht op de bovenste verdieping. Hij was dus nog wakker.

Ze remde en ging in de schaduw van een schutting staan. Daar bleef ze staan en ze pakte haar mobieltje. Ze kreeg Kamals voicemail. Daar baalde ze van. Ze moest hem alles vertellen. Ze sprak niets in. En pro-

beerde het een paar minuten later nog een keer, weer zonder succes.

Een hond blafte in de verte. Een autoportier sloeg dicht.

Cassandra rilde. Het begon kil te worden. Of was het de kou niet? Was het iets anders?

Het viel haar nu pas op dat de beveiligingslamp boven haar hoofd kapot was. Opeens hoorde ze schrapende voetstappen. Ze keek om zich heen, maar zag niemand. Waar kwamen die voetstappen dan vandaan? Haar instinct waarschuwde haar om weg te gaan.

Ze stapte op haar fiets. De voetstappen kwamen dichterbij, schrapend en onheilspellend. Maar waar vandaan?

Ergens sloeg een kerkklok elf keer.

Ze stepte tussen twee geparkeerde auto's door de straat op.

Een zwarte kat dook onder een rode auto met veel blinkend chroom. Of was het een rat?

Ze hield haar adem in en luisterde opnieuw. De voetstappen waren gestopt.

Stilte.

Haar keel voelde droog.

Toen hoorde ze een vreemd metalig geluid. Ze kon het niet direct thuis brengen. Toen wist ze het, iemand schopte tegen een blikje.

Ondanks haar nieuwsgierigheid besloot ze weg te fietsen. Ze zette haar linkervoet op het pedaal en fietste langzaam de straat door. En ondertussen flitsten haar ogen van links naar rechts en weer terug. Maar ze zag niets vreemds.

Een auto reed van de verkeerde kant het straatje in. De lichtbundel van de koplampen gleed onderzoekend over de garages en de grachtenpanden erachter. Haar blik dwaalde over begroeide schuttingen, garages met roestig prikkeldraad erbovenop, een ijzeren spijlenhek en een steeg – en daar zag ze hem staan. Een schim met een cowboyhoed. Een sigaret plakte nonchalant aan zijn lip.

En toen was de auto voorbijgereden. De man was weer opgeslokt door de duisternis.

Cassandra staarde naar de donkere steeg. De sigaret lichtte op, uitdagend – dreigend. Het had iets van: meisje, je hebt hier niets te zoeken. Fiets maar lekker door, veilig naar huis. Naar je warme bed. Hier gebeuren dingen die jij niet wilt weten.

Ze deed wat de sigaret zei. Ze fietste verder maar hield de plek waar de man stond uit haar ooghoeken in de gaten. Wat deed die kerel met een cowboyhoed daar? vroeg ze zich af toen ze de straat uitreed. Was het die schrijver? Nee, dat kon niet. Wat zou hij daar moeten?

De ene wand van de studeerkamer hing vol met zestiende-eeuwse schilderijen en tekeningen maar werd gedomineerd door een schilderij *de zeeslag van Preveza* uit 1866. Het was de trots van oom Jawads verzameling dat hij onlangs voor een substantieel bedrag van het Topkapi-paleis in Istanbul had gekocht. Het beeldde de zeeslag uit waarbij Barbarossa de veel grotere vloot van admiraal Andrea Doria versloeg.

Tegen de andere wand was een mahoniehouten boekenkast ingebouwd die doorliep tot het gelambriseerde plafond en vol stond met antieke boeken en geschiedenisboeken over de zestiende eeuw.

Boven het raam hing een oud kromzwaard dat ooit had toebehoord aan een piraat die samen met Barbarossa had gevochten. Ook nu keek Kamal er weer vol ontzag naar. In zijn gedachten zag hij dan een woesteling inhakken op andere woestelingen. Gelukkig leefde hij niet in die tijd. Hoewel. Er gebeurden ook nu nog verschrikkelijke dingen.

Zijn oom zat achter zijn enorme bureau een oud, vergeeld document te bestuderen. Het zat in een plastic hoes zodat de kans op beschadiging minimaal was. Kamal verbaasde zich over hoe voorzichtig die grote knuisten van zijn oom konden zijn.

‘Oom?’

Zijn oom reageerde niet.

‘Oom?’ Iets luider dit keer.

Zijn oom keek glimmend op en Kamal herkende het kinderlijk enthousiasme in zijn ogen. Het was tijd voor ijs van de gebroeders Koud.

‘Ik heb fantastisch nieuws,’ zei oom Jawad. Hij trok een zware lade open en haalde er twee papiertjes uit. ‘Tickets!’

‘Tickets?’

Het grote hoofd stuitte op en neer. ‘Naar Djerba in de Middellandse Zee.’

‘Djerba?’

‘Het eiland van waaruit Barbarossa zijn piratenovervallen organiseerde.’

Kamal knipperde met zijn ogen.

Zijn oom Jawad hield het oude document triomfantelijk omhoog. ‘Door mijn aanwijzingen hebben zeearcheologen een wrak van een zestiende-eeuws galei gelokaliseerd en wat blijkt?’

Kamal haalde zijn schouders op.

‘Het is vrijwel compleet,’ zei zijn oom bijna juichend. ‘De galei zonk in een beschutte baai en de zeestromingen hebben hem redelijk ongemoeid gelaten.’

Kamal glimlachte; hij was blij voor zijn oom. ‘En die tickets?’

‘Wij gaan er samen heen.’

‘Wij? U bedoelt u en ik?’ Een pirateneiland. Dit vond Kamal fantastisch.

‘De vrijdag voor Prinsjesdag vertrekken we en dan komen we zondagavond terug.’

‘Zo kort? Kunnen we niet langer blijven?’

Oom Jawad lachte. ‘Jij moet naar school. De leerplicht, weet je nog? En bovendien, ik moet dinsdag in Den Haag zijn voor Prinsjesdag. Ik denk niet dat de koningin het leuk vindt als ik er niet ben.’

Kamal keek even beteuterd maar vroeg toen hoopvol: ‘Mag ik dan ook naar het wrak duiken?’

‘Ga ik voor je regelen! Ga je dan mee?’

Voordat Kamal zijn oom om zijn nek kon vliegen, ging de telefoon en zijn oom bracht glimlachend de hoorn naar zijn mond. Nadat hij zijn naam had genoemd, bevroor de lach op zijn gezicht.

Hij zei iets dat in Kamals oren Russisch klonk en keek hem met ontane ogen aan.

‘Zaken!’ zei zijn oom nors.

Dat was het woord om snel om te draaien en het kantoor uit te lopen. Als zijn oom voor zaken aan de telefoon was, dan mocht er niemand blijven. Er was wel iets vreemds aan de hand, realiseerde Kamal zich. Hij wist niet dat zijn oom Russisch sprak. En zo te horen ook nog vloeiend. Waar had hij dat geleerd?

Toen hij de deur dichtdeed, zag hij dat zijn oom zijn stopdas had losgeknoopt en achterover hing in zijn comfortabele fauteuil. Zijn gelaat was lijkwit en hij staarde met harde ogen naar het plafond.

Wat was er met hem aan de hand? vroeg Kamal zich af toen hij de trap naar boven op krukke. Het prettige vooruitzicht van het duiken naar

een eeuwenoud wrak werd overschaduwd door de reactie van zijn oom op het telefoontje. Wie had er gebeld? En waarom was zijn oom zo bang voor die persoon?

Op een eenzame, modderige landweg, ergens op het troosteloze platteland van de Oekraïne, trok de Doodgraver met een tevreden glimlach op zijn witte gelaat de injectienaald uit de hals van een behulpzame voorbijganger. Moeiteloos tilde hij het slappe lichaam naar de oude, roestige bestelbus, een Fiat. Daar legde hij hem in een openstaande doodskist.

Jelsov stond met zijn groenrubberen laarzen in een modderpoel vastgezogen en keek met afgrijzen toe hoe de Doodgraver bijna liefdevol de ogen van de jongen met de moedervlek op zijn wang sloot en zijn bruine haar fatsoeneerde. Kippenvel schoot over zijn rug toen de Doodgraver in het Engels zei: 'Bedankt voor je hulp.' Zijn Schotse accent maakte het alleen nog maar afschuwelijker.

Jelsov veegde zijn klamme handen af aan zijn keurig gesteven broek. Waarom was hij hier ooit aan begonnen? Vrouwen, geld, respect...Vooral dat laatste. Zijn leven lang was hij gepest. Hij had ook niets mee. Te klein, te dik, te lelijk en te slim. Vooral zijn slimheid was iets wat niet erg werd gewaardeerd in het achtergebleven gat waar hij het levenslicht zag. Het was wel zijn ticket naar een beter leven. Hoewel beter. Na aan de universiteit van Moskou psychologie gestudeerd te hebben, kreeg hij een baan bij de KGB, de vroegere Russische geheime dienst. En daar had hij Openko ontmoet en nu stond hij hier achter de verschrikkelijkste slavenhandelaar die de wereld ooit had gekend. Hij moest iets anders gaan doen. En snel, anders zou hij het niet overleven.

De Doodgraver sloot de kist, timmerde hem met bedachtzame klappen dicht. Toen hij zich naar Jelsov omdraaide stond er een gelukkige uitdrukking op dat ongezonde, witte gelaat. Onder zijn flinterdunne zwarte snorretje krulden zijn kleurloze lippen omhoog.

'Aardige jongen,' zei hij zacht knarsend met zijn tanden. Zijn vreemde, grijze ogen strak op Jelsov gericht. 'Niet iedereen helpt zijn medemens.'

'We gaan.'

De Doodgraver boog zijn hoofd eerbiedig.

Ze stapten in en de Fiat spoot weg, modder en kleine steentjes

omhoog spattend. Jelsov dacht aan die arme drommel achterin. Zijn familie zou hem nooit meer terugzien. Binnen een paar dagen zou hij opgebaard in Amsterdam liggen.